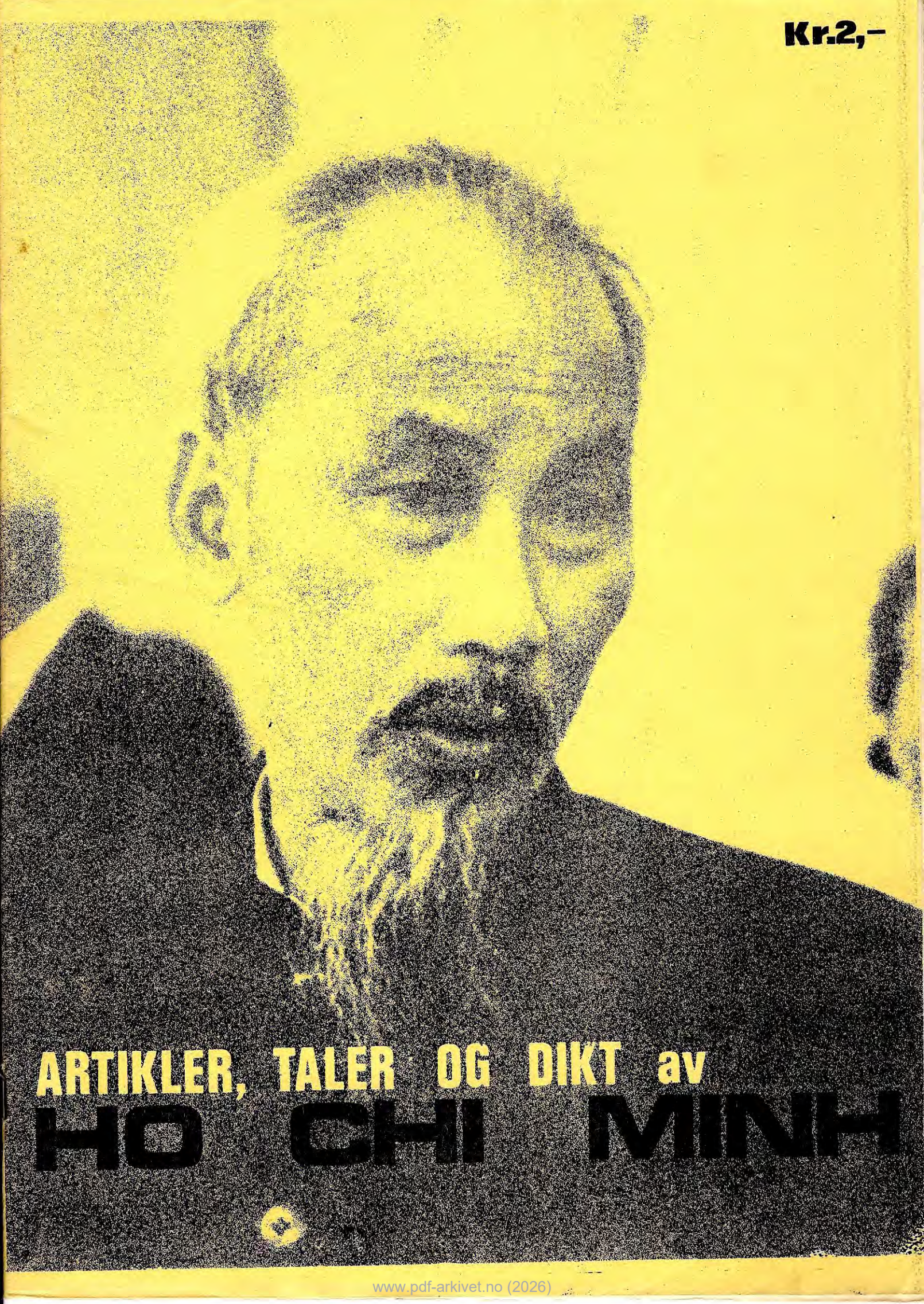
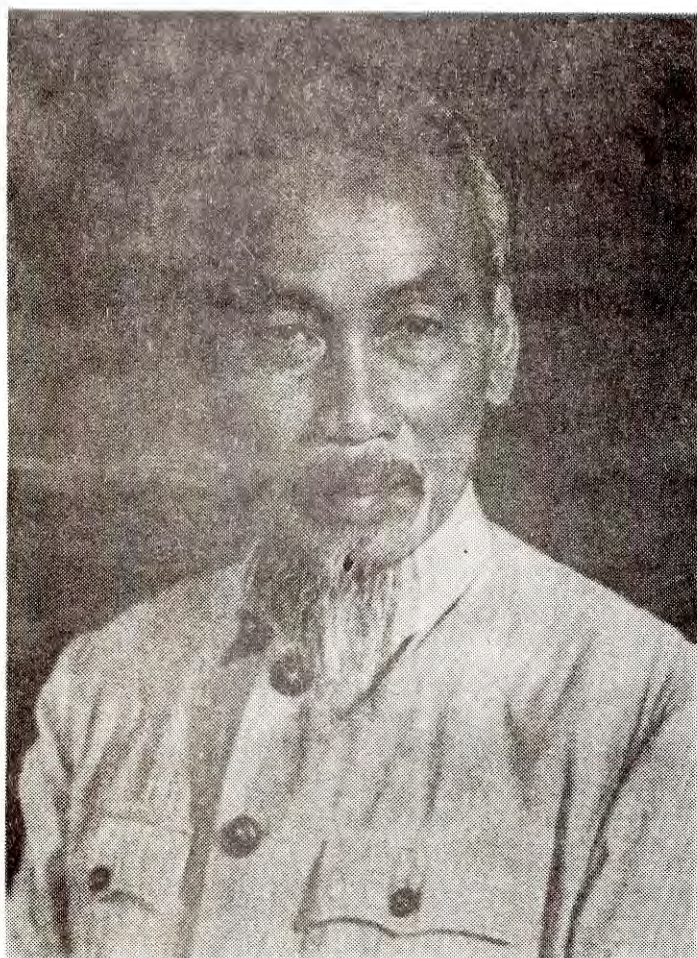

Kr.2,-

ARTIKLER, TALER OG DIKT av
HO CHI MINH

TOM SIDE

Heochipish

ARTIKLER, TALER, DIKT

1920 - 1968

av

HO CHI MINH

Utgitt av Den Norske
Solidaritetskomitéen for Vietnam

med støtte av kulturutvalget i det Norske Studentersamfund

Oslo 1968

INNHOILDSFORTEGNELSE

Ho Chi Minh - "Han som bringer lys".....s.	7
Tale på kongressen i Tours.....s.	11
Rasehat.....s.	12
Annamittiske kvinner og det franske overhærredømmet.....s.	13
Åpent brev til Frankrikes minister for koloniene, herr Albert Sarraut.....s.	14
Fra: FRANSK KOLONIALISME FOR RETTEN:	
Krigen og de innfødte.....s.	15
Sivilisatorene.....s.	15
Bøndernes levevilkår i Annam.....s.	16
Lenin og kolonifolkene.....s.	17
Partiets linje i den demokratiske frontens periode (1936 - 1939)s.	18
Brev fra utlandet.....s.	19
Fra: FENGSELSDAGBOK.....s.	20
Den Demokratiske Republikken Vietnams uavhengighetserklæring....s.	22
Brev til alle medborgere i landet om å bekjempe hungersnøden....s.	24
Opprop om å bekjempe analfabetismen.....s.	24
Oppfordring til folket om å delta i valget.....s.	25
Oppfordring til hele folket om å utkjempe motstandskrigen.....s.	26
12 regler.....s.	27
Belønning til arméen.....s.	28
Svar til pressen på spørsmål om De Forente Staters intervensjon i Indokina.....s.	29
Budskap til kunstnerne i anledning av kunstutstillingen i 1951..s.	30
Lykkønskingsbrev til soldater, krigstjenestearbeidere, ungdomsstøttrupper og befolkningen i Nordvest-regionen, som har vunnet en strålende seier ved Dien Bien Phu.....s.	31
Svar til den franske avisen Regards.....s.	32
Tale ved seremonien for kransnedleggelse ved monumentet over de falne patriotiske kjemperne.....s.	33
Brev til bøndene og kadrene om den framgangsrike gjennom- føringen av jordreformen i Nord.....s.	34
Min vei til leninismen.....s.	35
Intervju bevilget Wilfred Burchett, korrespondent for den amerikanske avisen 'National Guardian' og den algirske 'Revolution Africaine', 13. august 1963 (utdrag).....s.	36
Ho Chi Minhs svar til president Lyndon B. Johnson.....s.	37
Landsmenn i Nord og Sør! La oss alle kjempe tappert i kampen mot de amerikanske angriperne, for å redde fedrelandet, fast besluttet på å seire til slutt!.....s.	38
Nyttårsbudskap fra president Ho Chi Minh 1968.....s.	38
President Ho Chi Minhs apell i anledning av 20. juli.....s.	39
Tillegg.....s.	40

Bildet på omslagets siste side: Ho Chi Minh i slutten av 1946 - under
krigen mot franskmennene.

HO CHI MINH - "HAN SOM BRINGER LYS"

HO CHI MINH ble født den 19. mai 1890 i byen Kim Lien i provinsen Nghe An i det som nå er Den Demokratiske Republikken Vietnam. Ved fødselen fikk han navnet Nguyen Sinh Cung - Ho Chi Minh er bare ett av de tallrike navn han siden har benyttet. Faren kom fra en slekt med tradisjoner i kampen mot undertrykkerne. Han var sønn av en fattig bonde og ble tidlig foreldreløs, men en lærd mann la merke til guttens uvanlige begavelse og tok ham til seg. Med tid og stunder tok han doktorgraden, og ble utnevnt til mandarin av franskmennene. I 1909 ble han imidlertid avsatt som takk for sin beske kritikk av kolonimakten, og førte siden en vagabonderende tilværelse, til han døde i en grøftekant i 1930.

Han var blitt gift med den lærde mannens datter, og hadde tre barn med henne. Men hun døde i barselseng da hun skulle ha det fjerde barnet, og Sinh Cungs (Nguyen er etternavnet - det står først på vietnamesisk, akkurat som på kinesisk.) skolegang ble oppstykket og tilfeldig - 13 år gammel ble han utvist fra en fransk skole på grunn av antifransk opptreden. (franskmennene sier på grunn av dårlige karakterer, men det har skolemyndighetene alltid sagt i slike tilfelle.) I og med at han begynte på skolen hadde han i samsvar med vietnamesisk tradisjon byttet navn, og het nå Nguyen Tat Tanh. Den lille familien flyttet fram og tilbake, av og til bodde de i Hué, av og til i Kim Lien. I 1908 og 1909 bodde de i Hué. Disse årene dro de fattige bønderne i massedemonstrasjoner til alle provinshovedstedene i det sentrale Vietnam for å protestere mot tvangsarbeidet, den nidoblete saltskatten, og andre plager fra kolonimyndighetenes side. Tat Tanhs

far ble avsatt som en følge av sin stillingstaken, hans bror og søster ble arrestert. Familien ble splittet for alle vinder. En tid arbeidet Tat Tanh som lærer i en vietnamesisk privatskole. En morgen var den unge læreren forsvunnet. Han hadde reist til Saigon der han skrev seg inn ved en teknisk skole. Men innen årets utgang mønstret han som messegutt på et fransk fartøy og forlot Vietnam. Det var i 1911.

Da han forlot fedrelandet skiftet han navn igjen og kalte seg Ba. Han var sped og uvant med hardt arbeid, men beklaget seg ikke, selv om arbeidstiden varte fra fire om morgenen til ni om kvelden, og lønnen bare var ti franc i måneden. Etter arbeidsdagens slutt skrev eller leste han alltid en time eller to. Dersom en av de vietnamesiske sjømennene trengte hjelp med et brev, var Ba alltid villig til å hjelpe.

I løpet av årene som fulgte jobbet han dels som sjømann, dels med forskjellige småjobber i land, mange steder i det rike vesten. Hans møte med Europa og USA ble et sjokk. Virkeligheten stemte ikke med det bildet skolene i koloniene hadde innprentet: også det siviliserte Europa rommet fattigdom, prostitusjon, slum, elendighet - og USA var ikke bedre. Under 1. verdenskrig jobbet han i England som snømåker, kullsjauer, oppvasker, osv.

Mot slutten av krigen flyttet han til Paris og byttet navn enda en gang. Denne gangen kalte han seg Nguyen Ai Quoc - "Patrioten Nguyen". Han bodde i et fattigslig rom i en bakgate, og

livnærte seg med forskjellige småjobber. I 1919 sluttet han seg til en gruppe unge nasjonalister - irer, arabere, indere, koreanere osv. som hadde reist til Versailles i håp om å bli hørt under fredsforhandlingene. De hyllet president Wilsons program for nasjonenes selvbestemmelsesrett, og trodde det også tok sikte på koloninasjonene. Patrioten Nguyen hadde skrevet et åttepunktsprogram for Vietnam, med krav om selvstyre, likhet mellom vietnamesere og franskmenn, politiske og religiøse rettigheter, samt bedre levevilkår. Det er lite trolig at noen av de store statsmenn og fredsforhandlere i det hele tatt leste det. Nguyen Ai Quoc fikk bedre respons for sitt program blant de 100 000 vietnamesere som befant seg i Frankrike - de fleste av dem var blitt tvangsforflyttet dit under krigen for å arbeide i krigsindustrien, grave skyttergraver og være kanonføde.

Programmet vakte også en viss oppmerksomhet i franske sosialistkretser; Nguyen Ai Quoc kom inn i disse kretsene, og ble medlem av det franske sosialdemokratiske partiet. I 1920 deltok han i partikongressen i Tours - han holdt et innlegg om koloniene og foreslo at partiet skulle slutte seg til den 3. Internasjonale. Partiet sprakk på kolonispørsmålet - Patrioten Nguyen stemte med det røde flertallet og ble dermed en av stifterne av det franske kommunistpartiet. I 1924 ble han nominert som en av partiets kandidater til nasjonalforsamlingen, til tross for at han ikke var fransk borger. Senere skulle han bli en av partiets skarpeste kritikere - også dette på grunn av holdningen til koloniene.

Hele tiden leste han, hele tiden studerte han. Han tok deltidsarbeid for å kunne bruke ettermiddagene til biblioteksbesøk og studier. Om kveldene deltok han i møter og studiesirkler - alltid prøvet han å få igang diskusjoner om kolonispørsmålet.

Forskjellige arbeideravisredaktører oppfordret ham til å begynne å skrive. Ved siden av atskillige artikler - alltid om kolonispørsmålet, fikk han også utgitt noen noveller, og et skuespill. Skuespillet ("Bambusdragen") ble forbudt av myndighetene, men ble likevel oppført i arbeiderklubber i Paris' forsteder.

Nguyens penn var skarp og nådeløs, og kunne ofte være innsatt med satirens etsende gift, som f. eks. i det berømte "Åpent brev til Frankrikes minister for koloniene, herr Albert Sarraut." Sammen med endel andre intellektuelle fra Asia og Afrika startet han tidsskriftet Paria som et talerør for kolonifolkene - med hjelp av sjøfolk ble det smuglet ut til koloniene. Mange av hans artikler fra denne tiden arter seg som en nøktern beretning om enkelt-episoder i kolonimaktens og de rike europeernes overgrep mot de innfødte - uten kommentarer av noen sort, og likevel er de nok til å stille alt snakk om frigjøringsbevegelsenes vold og terror i et grøtt og avslørende lys. Verken "sikkerhets"politiet eller kommunistpartiets koloni-sekretær (som senere ble nazist) likte den opplysningsvirksomhet Nguyen Ai Quoc drev. (Av og til kalte han seg Nguyen O Phap - "Nguyen som hater franskmenn.") Post til og fra 'le Paria' ble beslaglagt. Medarbeiderne ble overvåket. En dag forsvant redaktøren, uten å etterlate seg annet enn et brev der han ba om unnskyldning for at han ikke hadde sagt farvel personlig...

I juni 1923 kom han til Moskva. I 18 måneder oppholdt han seg i Sovjet. Han utga en bok om fransk kolonialisme ("Fransk kolonialisme for retten"), en bok om "Kina og kinesisk ungdom", og en bok om Afrika ("Den svarte rasen"). Han skrev mange artikler. Han lærte seg russisk. (fra før kunne han fransk, engelsk og kinesisk.) Han deltok i møter og kongresser, og reiste en god del innen Sovjetunionen.

I desember 1924 kom kamerat Vuong (alias Ly Thuy, alias Wang Shan-er, alias Nguyen Ai Quoc) til Kanton i Kina, og arbeidet i de følgende årene i Kominterns fjerne Østen-kontor under ledelse av Michail Borodin. Han ble snart en samlende figur blant de politiske flyktingene fra Vietnam og andre asiatiske kolonier som befant seg i byen. Han lyktes i å overbevise mange eksilvietnamesere om at deres opposisjon mot koloniveldet ville forbli maktesløs så lenge de bare henvendte seg til små, intellektuelle grupper i hjemlandet. Neste oppgave var å skaffe de tilhengerne han hadde en revolusjonær kommunistisk skoloring ved foredrag og studiesirkler. En ny organisasjon ble dannet under ledelse av Vuong: Vietnams unge revolusjonære kameraters forbund. Det skilte seg fra de øvrige eksilorganisasjonene ved å appellere til hele Vietnams befolkning, og ikke bare til enkelte grupper. Organisasjonen begynte å utgi avisen 'Ungdom' med Vuong som redaktør. Samtidig var han den drivende kraft bak Undertrykte Asiatiske Folks Forbund, som rekrutterte sine medlemmer blant politiske flyktinger fra asiatiske koloniland.

I 1926 skrev kamerat Vuong 'Revolusjonens Vei', boka som dannet det teoretiske grunnlaget for en hel generasjon vietnamesiske revolusjonære. Dens grunnleggende tanke er at man bare ved en bred mobilisering av arbeidere og bønder kan knuse kolonistytet og gjennomføre en revolusjon, og at dette målet bare kan nås under ledelse av et marxistisk-leninistisk parti.

I 1925 døde den kinesiske presidenten, dr. Sun Yat-sen, og Chiang Kai-shek tok makten. I 1927 brøt han med sine kommunistiske allierte, og innledet en blodig massakre mot de kinesiske kommunistene. Nærmere en halv million mennesker ble drept, og alle forsøk på motstand ble druknet i blod. Kominterns virksomhet opphørte. Vuong dro ut av landet på en sovjetisk båt. Nguyen Ai Quoc dukket opp i Moskva igjen.

Høsten 1928 dukket en mann ved navn Chin opp i Thailand. På Mekongs vestbredd i Nord-Thailand lever en vietnamesisk minoritet. Her har politiske flyktinger alltid hatt et sikkert tilfluktssted. I løpet av 1920-årene kom skarer av unge vietnamesiske revolusjonære dit og organiserte seg i kooperative samfunn som lot overskuddet av jordbruket gå til finansiering av revolusjonær virksomhet.

Blant disse menneskene fikk Chin raskt navnet Thau Chin - gamle Chin, på grunn av sine omfattende kunnskaper. Han talte om situasjonen i hjemlandet og i omverdenen, og understreket alltid at den revolusjonære kampen i Vietnam ville bli lang og hard. Etterhånden fikk han besøkt samtlige thailandske lokalavdelinger av revolusjonære vietnamesiske organisasjoner.

Hans dag var alltid strengt inndelt. Om formiddagen arbeidet han på jordbrukskooperativene, om ettermiddagen arbeidet han med skrivebordsarbeid: artikler, taler og oversettelser. Sys-

tematisk lærte han seg språket: et visst antall ord hver dag.

Etterhvert ble det thailandske sikkerhetspolitiet meget interessert i ham. For å lede hemmelighetskremlerene på villspor raket han av seg håret og kledde seg som en vandrende buddhistmunk. Sommeren 1929 forsvant han.

Vietnams unge revolusjonære kameraters forbund flyttet hovedkvarteret til Hong Kong da Chiang Kai-shek jaget dem fra Kanton i 1927. På kongressen i Macao to år senere sprakk organisasjonen, og det ble dannet tre utbrytergrupper som alle søkte om medlemskap i Komintern.

Fra Thailand dro Nguyen Ai Quoc (alias kamerat Vuong alias Thau Chin) til Hong Kong. Det lyktes ham å forene de tre kommunistiske fraksjonene, og 3. februar 1930 ble Indokinas Kommunistiske Parti stiftet med ham som formann. Det konstituerende møtet fant sted på en fotballbane - Hong Kongs 'sikkerhets'politi var ikke interessert i sportsklubber og deres instruktører.

I 1930 fant det sted et væpnet bondeopprør i Vietnam. Det ble satt igang av Vietnams Nasjonale Parti, en avlegger av Kuomintang i Kina. Opprøret var dårlig forberedt. Men de vietnamesiske kommunistene var revolusjonære, ikke opportuniste, og besluttet å delta. Snart hadde de overtatt ledelsen og etablert sovjetmakt i området etter kinesisk geriljamønster. Etter etpar måneder ble det hele slått ned av franske tropper - tilkalt av daværende provinsguvernør Ngo Dinh Diem.

Den 5. juni ble Tong Van Son arrester i Hong Kong. De franske kolonimyndighetene i Vietnam hadde dømt ham til døden in absentia, og forsøkte å få ham utlevert. Men ved hjelp av Komintern og den Internasjonale Røde Hjelp fikk han en skikkelig forsvarer, Robert Loseby, som klarte å få ført rettssaken helt til høyesterett, i London. Vietnamseren ble frikjent, og ble satt på frifot, syk og utmagret etter oppholdet i det lusete og beryktede fengslet. Noen unnskyldning eller kompensasjon for fengselsoppholdet fikk han ikke - til gjengjeld fikk han en utvisningsordre. Omsider lyktes det ham å komme til Kina, forkledt som kjøpmann, og langt om længe kom han tilbake til Moskva.

I 1959 fikk den aldrende advokat Loseby innbydelse til å besøke Vietnam. I Hanoi ble han mottatt av sin klient fra 1931: republikkens president Ho Chi Minh.

Mens han satt fengslet i Hong Kong hadde de franske myndighetene kunngjort at Nguyen Ai Quoc var død av tuberkulose i fengslet. Partiavisene trykte nekrologer, og de vietnamesiske kommunistene i Moskva holdt minnemøter. Frigivningen av Tong Van Son alias Nguyen Ai Quoc i Hong Kong i 1932 skjedde i all hemmelighet. Bare en liten indre sirkel av vietnamesiske kamerater visste at kamerat Linov, som oppholdt seg i Moskva, var identisk med partiets formann.

Linov arbeidet flittig som foreleser, som oversetter, som skribent. Mot slutten av 1938 forsvant han. En tid etter kom Nguyen Ai Quoc til Mao Tse-tungs geriljahovedstad Yenan. I Kina arbeidet han med å trene kuomintang-avdelinger i geriljakrigføring.

I september 1940 landsatte Japan tropper i Indokina. De vietnamesiske kommunistene forsøkte å få istand samarbeid med kolonimyndighetene i den antifascistiske krigen, men franskmennene foretrakk å samarbeide med japanerne. Kommunistene ga signal til væpnet opprør mot både fransk-

menn og japanere, og den første motstandsbasen ble opprettet i Cao Bang-provinsen i det nordlige Vietnam. En januardag i 1941 gikk Nguyen Ai Quoc over grensen fra sitt gjemmersted i Tsinsi i Kina. Den 21-årige Ba som hadde gitt seg ut i verden i 1911, vendte tilbake som den 50-årige revolusjonslederen Ho Chi Minh. Etter 29 års landflyktighet kunne han igjen kjenne fedrelandets jord under sine føtter.

I midten av mai samlet Pham Van Dong, Vo Nguyen Giap, Ho Chi Minh og andre ledende kommunister seg i Pac Bo til sentralkomiteemøte, og besluttet å danne Vietminh - Vietnams uavhengighetsfront - basert på et bredt politisk program og med landets frigjøring som sitt fremste mål. Frigjøringsbevegelsen spredte seg i løpet av de neste månedene fra Cao Bang til andre provinser, og rekrutterte tilhengere fra alle samfunnslag.

I juli 1942 ble det bestemt at Ho Chi Minh skulle forsøke å få istand forhandlinger med den kinesiske regjeringen i Chungking om samarbeid og hjelp i krigen mot japanerne. Han gikk til fots, og nådde grensen uten vanskeligheter av noe slag. Men etter etpar dagsmarsjer i Kina ble han arrestert. Ho Chi Minh krevde å bli stilt for en domstol - i stedet ble han forsynt med fot- og halsjern. Så begynte en vandring som skulle vare i 13 måneder, fra fengsel til fengsel. Imens skrev han sin berømte diktsamling 'Fengselsdagbok' - på kinesisk, så vaktene kunne kontrollere at han ikke drev politikk. Først i september 1944 kom han tilbake til sitt hovedkvarter i Vietnams jungel. Da det ble klart at han ikke hadde kommet til Kina for å ødelegge Chiang Kai-sheks muligheter for innflytelse i Vietnam etter krigen, ble han løslatt.

Nå hadde motstandsbevegelsen vokst i styrke både politisk og militært. Den fikk også i en viss utstrekning støtte fra USA (!). Augustrevolusjonen i 1945 gjorde slutt på fremmedveldet. Den 23. august abdiserte keiseren, Bao Dai, og den 29. ble det dannet en provisorisk regjering. Den 2. september 1945 leste Ho Chi Minh opp Den Demokratiske Republikken Vietnams (DRV) uavhengighetserklæring for et masse møte i Hanoi. Den 6. januar 1946 fant det valget sted som ga Vietminh-regjeringen parlamentarisk grunnlag og bekreftet at Ho Chi Minh og hans menn var kommet til makten på legal måte. Parlamentsvalget fant sted mens store allierte troppestyrker fantes i landet for å utøve internasjonal kontroll.

Vesten godkjente ikke den nye republikken i Indokina. Ikke engang Sovjetsamveldet ville godkjenne den. Ikke før Folkerepublikken Kina var proklamert av Mao Tse-tung den 1. september 1949 og omgående hadde anerkjent Den Demokratiske Republikken Vietnam - da kom anerkjennelsen fra Sovjetsamveldet prompte.

De kinesiske og britiske styrkene i landet ble langsomt erstattet av franske. Franskmennene satte igang forhandlinger med DRV og Ho Chi Minh om en anerkjennelse av republikkens selvstendighet og medlemskap i det franske samveldet. Ho strakte seg langt for å unngå fortsatt krig med franskmennene - hans motstandere kritiserte ham for å gå for langt. Men det hjalp ikke. Franskmennenes eneste hensikt med forhandlingene var å vinne tid og samle styrkene. Den 23. november 1946 bombarderte franskmennene havnen i Haiphong. 6000 vietnamesere ble drept. Den 19. desember svarte vietnameserne med å angripe den franske garnisonen i Hanoi. Krigen var et faktum.

Under de lange krigsårene slo Ho Chi Minhs egenskaper som folkeleder ut i full blomst. Han var republikkens far, symbolet på motstanden,

presidenten som stadig arbeidet med samme seige energi, og uuttrettelig manet sine landsmenn til utholdenhet og nye anstrengelser. Han ble hele folkets Onkel Ho.

Motstandskrigen ble en folkekrig. Alle deltok, til og med barn og gamle. Franskmennene økte sin styrke til en halv million mann. De fikk utstrakt støtte fra USA, som på slutten av krigen betalte nesten alle utgiftene. Men mot det beslutsomme vietnamesiske folket, ledet av den ukuelige Ho Chi Minh - han som bringer lys - kjempet franskmennene forgjeves.

Landet var fattig. Folk manglet alt, og intet folk i historien har vel gjennomført en så systematisk sparing som det vietnamesiske i disse årene. I en av sine utallige apeller oppfordret Ho geriljastyrkene til å spare på ammunisjonen - ikke skyte unødig og ikke skyte uten å treffe. Geriljaen svarte på oppfordringen med å vende ammunisjonsmangelen om til en fordel - troppene konkurrerte i å spare patroner og gikk inn for skarpskyting. De ble mere bevegelige, mindre avhengige av transport. Franskmennene fryktet disse hurtig voksende skarene av blinkskyttene mer enn noe annet.

Krigsårene gikk. Den franske regjeringen forsikret stadig vekk at nå hadde deres tropper vunnet avgjørende seire. Nå var vietnamesernes kampmoral på sammenbruddets rand. Den 7. mai 1954 falt Dien Bien Phu. Det var et knusende nederlag for franskmennene, som mistet 16.000 mann i slaget. Dagen etter begynte Genèvekonferansen behandlingen av Indokina.

Under slaget ved Dien Bien Phu sa Ho Chi Minh smilende til en intervjuer at han begynte å bli gammel. "Jeg kan ikke gå mer enn 40 km om dagen lenger."

Genèveavtalen sikret formelt Vietnams uavhengighet og frihet. De to provisoriske sonene skulle gjenforenes etter allmenne valg senest i 1956. I Nord ble valgene holdt. I Sør forhindret amerikanerne at de kunne holdes. USA undertegnet ikke Genèveavtalen, men lovet å holde den. Siden 1960 har Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront (FNL) tvunget amerikanerne til stadige retretter. For alle som ønsker å se, er det klart at Tet-offensiven som begynte den 30. januar 1968 er begynnelsen til slutten for amerikanerne i Vietnam.

Siden 1965 har amerikanerne bombet DRV. Flere bomber er sloppet over det lille landet enn det ble brukt i hele den 2. verdenskrig. Men vietnameserne lar seg ikke kue.

Utallige ganger har Ho Chi Minh forhandlet med de vestlige 'demokratier' om fred for sitt land. Utallige ganger har han strukket seg langt og lenger enn langt for å oppnå den selvstendigheten intet folk kan leve uten. Og like mange ganger har han blitt skuffet, like mange ganger har imperialistene brutt sine fagre løfter og prøvd å kue det fattige vietnamesiske folket med vold. Idag kjemper dette tapre lille folket mot verdens største og sterkeste krigsmaskin, også kjent under navnet "verdens største demokrati". Igjen sitter vietnameserne ved forhandlingsbordet. Men denne gangen ser det ikke ut som de er villige til å slakke på kravene og tøy fellen for å hale freden i land.

Amerikanerne har over en halv million mann i Vietnam. Så stor var også den franske styrken i landet i 1954. Så stor var den hæren Djenghis Khans mongoler sendte mot det lille landet i 1284. Ingen av dem klarte å erobre Vietnam. På den vietnamesiske geriljaen har de alle knøkket nakken.

Ho Chi Minh er over 78 år gammel. Høle sitt liv har han kjempet for sitt lands frihet og selvstendighet. Han har vært nær ved målet flere ganger. Hver gang er han blitt nødt til å kjempe videre. Han har gjort det uten å nøle, uten å vakle. Vil han få oppleve den endelige seieren? Verken han eller vi vet. Men én ting vet både han og alle som vil innse det, både Vietnams folk og USAs folk: vietnameserne vil seire, med eller uten Ho Chi Minh.

Og innerst inne vet sikkert også rikmannen og cowboyen fra Texas, Lyndon B. Johnson, at han allerede er slått. Slått av den fattige Ba, som i 1911 forlot Vietnam for å søke hjelp for sitt folk, og som lærte at folket selv er uslåelig og uunngåelig vil seire.

TALE PÅ KONGRESSEN I TOURS

Formannen: Kamerat delegat fra Indokina, du har ordet.

Delegaten fra Indokina (Nguyen Ai Quoc): I stedet for sammen med dere å bidra til verdensrevolusjonen, kommer jeg her idag trist til sinns for å tale som medlem av det Sosialistiske Partiet, mot imperialistene som har begått avskyelige forbrytelser mot mitt fødeland. Dere vet alle at den franske imperialismen kom til Indokina for et halvt århundre siden. I sin selvgodhet erobret den vårt land med bajonetter. Siden den gang er vi ikke bare skamløst blitt undertrykt og utbyttet, men også torturert og forgiftet uten barmhjertighet. Kort sagt, vi er blitt forgiftet med opium, alkohol, osv. Jeg kan ikke på noen få minutter avsløre alle de onde gjerninger som de rovgriske kapitalistene har gjort mot Indokina. Det er flere fengsler enn skoler, og de er alltid overfylt med straffanger. Enhver innfødt med sosialistiske idéer blir arrestert og av og til myrdet uten rettergang. Slik er den såkalte 'lov og rett' i Indokina. Der i landet blir vietnameserne diskriminert i forhold til europeerne og dem som har europeisk statsborgerskap, de har ingen rettssikkerhet slik som de. Vi har verken trykkefrihet eller talefrihet. Til og med forsamlings- og organisasjonsfrihet er ukjent. Vi har ikke rett til å bo i andre land eller reise utenlands som turister. Vi blir tvunget til å leve i den ytterste uvitenhet og mørke fordi vi ikke har rett til å studere. I Indokina bruker kolonialistene alle måter og midler til å tvinge oss til å røyke opium og drikke alkohol for å forgifte og ødelegge oss. Tusenvis av vietnamesere har fått en langsom død eller er blitt massakrert for å beskytte andre menneskers interesser.

Kamerater, slik er den behandlingen som blir mer enn 20 millioner vietnamesere til del - det er fler enn halve Frankrikes befolkning. Og det kalles å være under fransk beskyttelse! Det Sosialistiske Partiet må handle aktivt for å støtte de undertrykte innfødte.

Jean Longuet:*) Jeg har talt for de innfødtes interesser.

Delegaten fra Indokina: Like fra jeg begynte å tale har jeg bedt alle om å være absolutt stille. Partiet må propagandere for sosialismen i alle kolonilandene. Vi har innsett at det at det Sosialistiske Partiet går inn i Tredje Internasjonale betyr at det i praksis har lovet at det fra nå av vil bedømme viktigheten av kolonispørsmålet riktig. Vi er meget glade over å høre at en komité er blitt nedsatt for å studere spørsmålet om Nord-Afrika, og vi ville bli meget glade dersom Partiet i den nærmeste framtid sender ett av sine medlemmer til Indokina, for å studere på stedet de spørsmål som angår dette landet, og hva som bør gjøres der.

(En delegat som tilhørte høyrefløyen var av en motsatt mening.)

Delegaten fra Indokina: Stillhet! De kan reise til Parlamentet!

Formannen: Nå må alle delegatene være stille! Også de som ikke er tilhengere av Parlamentet!

Delegaten fra Indokina: På vegne av hele menneskeheden, på vegne av alle det Sosialistiske Partiets medlemmer, både venstre- og høyrefløy, roper vi til dere: Kamerater, redd oss!

— — —

Formannen: Applausen viser den indokinesiske delegaten at hele det Sosialistiske Partiet stiller seg på deres side for å bekjempe de forbrytelser borgerklassen begår mot dere.

(Kongressen i Tours ble holdt i dagene fra den 25. til den 30. desember 1920)

*) Leder for partiets ortodokse sosialistiske fløy, og nevø av Karl Marx. (o.a.)

RASEHAT

Vår kamerat Louzon *) har blitt dømt for å ha snakket om klassekamp og at mennesker er like, og anklagen går ut på at han har preket rasehat.

La oss se hvordan kjærlighet mellom folkeslag er blitt forstått og praktisert i Indokina i det siste. Vi vil ikke nå snakke om forgiftningen og den nedverdiggelse av massene som koloniregjeringen er skyldig i ved hjelp av alkohol og opium, våre kamerater i gruppen i Nasjonalforsamlingen må en gang ta seg av denne saken.

Alle kjenner dristigheten til morder-administratoren Darles. Imidlertid har han langt ifra noe monopol på råskap mot de, innfødte.

En viss Pourcignon angrep rasende en annamitt som var nysgjerrig og modig nok til å se på denne européerens hus etpar sekunder. Han ble slått og tilsist drept av en kule gjennom hodet.

En funksjonær ved jernbanen slo til en ordfører i en tongkin-landsby med en spaserstokk. En herr Beck knuste skallen på sjåføren sin med knyttneven.

Herr Brés, entreprenør, sparket en annamitt til døde etter å ha bundet armene hans og latt hundene sine bite ham. En herr Deffis, heler, drepte sin annamittiske tjener ved et kraftig spark i nyrene.

Herr Henry, mekaniker i Haiphong, hørte bråk ute i gaten, døren til huset gikk opp, og en annamittisk kvinne kom inn, forfulgt av en mann. Henry, som trodde det var en innfødt på jakt etter en con-gai**), hentet jaktriflen og skjøt mannen ned. Mannen falt om, stendød: det var en européer. Da han ble forhørt, svarte herr Henry: "Jeg trodde det var en innfødt."

En franskmann anbrakte hesten sin i en stall der det var en hoppe som tilhørte en innfødt. Hesten steilet, og franskmannen ble rasende. Han slo til den innfødte, som begynte å blø fra munnen og ørene. Deretter bandt han den innfødtes hender og hengte ham opp etter dem under trappen.

En misjonær (å ja, en edel apostel!) mistenkte en innfødt seminarist for å ha stjålet 1000 piaster fra ham, og han hengte ham opp i en bjelke og slo ham. Den stakkars fyren mistet bevisstheten. Han ble tatt ned. Da han kom til seg selv, begynte det om igjen. Han var døende, og er sannsynligvis allerede død...

Har rettferdigheten straffet disse individene, disse sivilisatorene? Noen av dem ble frikjent, andre fikk ikke bryderi med loven i det hele tatt. Slik er det. Og nå, anklagede Louzon, er det din tur til å snakke!

(Paria, 1. juli 1922)

*) En innfødt fra en fransk koloni, en fransk kommunist forfulgt av kolonimyndighetene. (o.a.)

**) Vietnamesisk for 'ung pike', brukt av de franske kolonialistene i betydningen 'innfødt elskerinne til en franskmann'. (o.a.)

ANNAMITTISKE*) KVINNER OG DET FRANSKE OVERHERREDØMMET

Kolonisering er i seg selv en voldshandling av den sterkeste mot den svakeste. Denne volden er enda mer avskyelig når den går ut over kvinner og barn. Det er bittert ironisk å se at sivilisasjonen - symbolisert på forskjellige måter: frihet, rettferdighet osv. for eksempel av en kvinnes vakre bilde, og administrert av en type mennesker som er kjent for å være mestere i ridderlighet - behandler sitt symbol på en meget uverdig måte og setter på spill hennes vesen, beskjedenhets og til og med hennes liv.

Sadismen er meget utbredt og utrolig grusom i koloniene, men vi skal her nøye oss med noen få tilfeller, sett og beskrevet av vitner som ikke kan mistenkes for partiskhet.

Disse fakta vil la våre søstre i Vesten se med større tydelighet det virkelige innholdet i kapitalismens "siviliserende oppgave" og lidelsene til deres søstre i koloniene.

"Da soldatene ankom", skriver en kolonialist, "flyktet innbyggerne. Tilbake var det bare to oldinger og to kvinner: en mor som ga barnet sitt bryst og holdt en åtte års pike i hånden, dessuten en ungpige. Soldatene ba om penger, sprit og opium.

Da de ikke kunne gjøre seg forstått, ble de rasende og slo ned den ene oldingen med geværkolbene. Senere moret to av soldatene - som var fulle allerede da de kom - seg i flere timer med å steke den andre gamlingen over et bål. Imens voldtok de andre de to kvinnene og den åtte år gamle piken. Moren klarte å flykte med spebarnet, og på hundre meters avstand, skjult i et kratt, så hun hvordan hennes venninne ble torturert. Hun visste ikke hvorfor mordet ble begått, men hun så ungpiken ligge på ryggen, bundet og kneblet, mens en av soldatene stakk bajonetten langsomt inn i magen på henne og trakk den langsomt ut igjen, mange ganger.

Så skar han en finger av den døde piken for å få tak i en ring, og deretter kuttet han hodet av henne for å stjele et halsbånd.

De tre likene lå på marken i en uttørket salt-sump, den åtte års piken naken, den unge kvinnen med oppsprettet mage og med den stivnete venstre armens knyttneve hevet mot den likegyldige himmelen, og den gamle mannen, som så fryktelig ut, naken som de andre og vansiret av steking. Kroppsfettet hans hadde smeltet og størknet igjen i huden over magen, som var oppsvulmet, svidd, og hadde en gylden farge, som skinnet på en stekt gris."

(Paria, 1. august 1922)

*) Annam: den mellomste delen av Vietnam. For å splitte vietnameserne og svekke deres motstand, delte franskmennene opp landet i 3 "selvstyrte" områder: Tonking, som omfattet den nordlige delen av landet, Annam, som omfattet den mellomste delen, og Cochinkina, som omfattet landets sørlige del. Kolonien 'Fransk Indokina' bestod dessuten av Laos og Kambodja. (o.a.)

ÅPENT BREV TIL FRANKRIKES MINISTER FOR KOLONIENE, HERR ALBERT SARRAUT*)

Deres Eksellense.

Vi er vel kjent med at Deres hengivenhet for koloniernes innfødte i almindelighet og for annamittene i særdeleshet, er stor.

Under Deres beskyttelse har det annamittiske folket fått lære å kjenne sann blomstring og virkelig lykke: lykken å se sitt land overøst med ølsjapper og opiumsbuler, som sammen med eksekusjonspelotonger, fengsler, "demokrati" og den moderne sivilisasjons stadig mer effektive apparat, gjør annamittene til de mest avanserte av alle asiater og de lykkeligste av alle dødelige.

Disse utslag av velvilje gjør det nødvendig å trekke fram andre eksempler - slik som tvangsrekruttering, obligatoriske lån, blodige utrenskningsaksjoner, tilsmussing av våre helligdommer, osv. Som det heter i et kinesisk hoffdikt: Vennlighetens vind vekkes av Eders vifte, og dydens regn går foran hjulsporene av Eders vogn.

Da Deres Eksellense nå er alle koloniernes overhode, har Deres Eksellenses særlige omsorg for indokineserne kun øket ved Deres Eksellenses utnevne. I Paris har Deres Eksellense opprettet en institusjon med den spesielle oppgave - ifølge en kolonial kunngjøring med særlig tanke på Indokina - å overvåke innfødte, i første rekke annamitter, som oppholder seg i Frankrike. Men "overvåking" alene synes utilstrekkelig for Deres Eksellenses faderlige omsorg. De vil noe utover det. I den hensikt har De bevilget hver annamitt - de kjære annamittene, som Deres Eksellense uttrykker det - en privat adjutant. Skjønt nybegynnere i Sherlock Holmes' kunst, er disse gode menn meget hengivne og særdeles sympatiske. Vi har bare lovord og den dypeste respekt for dem og for deres sjef, Deres Eksellense.

Vi er oppriktig rørt over den ære som Deres Eksellense har den ekstreme vennlighet å vise oss, og vi skulle mottatt den med den største takknemlighet, hadde det ikke vakt slik misunnelse og indignasjon.

I en tid da Parlamentet forsøker å spare og innskrenke den statlige funksjonærstab, da budsjettet viser et stort underskudd, da jordbruk og industri mangler arbeidskraft, da man søker utveier til å senke arbeidernes skatter, og i en tid da befolkningstilveksten krever utnyttelse av de produktive aldres energi - i en sådan tid ville det være upatriotisk av oss å ta imot private fordelere, hvilke nødvendigvis innebærer et sløseri med de medborgeres krefter, som i egenskap av våre adjutanter er dømt til lediggang og forbruk av penger som proletariatet har svettet fram.

Følgelig, stadig Deres forbundne, fraber vi oss respektfullt denne utmerkelse så smigrende for oss men altfor kostbar for riket. Om Deres Eksellense holder fast ved ønsket om å kjenne til hva vi foretar oss dag for dag, er intet ønske lettere å oppfylle: vi kunne hver morgen utgi en bulletin angående våre sysler, og Deres Eksellense ville bare ha umaken av å lese det samme. Vår timeplan er forøvrig meget enkel og nesten uforanderlig. Morgen: arbeid i atelieret fra 8 til 12. Ettermiddag: på aviskontorer (selvsagt venstrepreget) eller på bibliotek. Aften: Hjemme eller i studier. Søn- og helligdager: Besøk i museer eller lignende steder av interesse. Varsågod!

I håp om at denne metode vil vise seg bekvem, rasjonell og tilfredsstillende for Eder, forblir vi

Deres Eksellenses underdanige

Nguyen Ai Quoc

(Paris 1. august 1922)

*) Ved en noe senere anledning ble Nguyen Ai Quoc og Sarraut presentert for hverandre, og det ser ut til at de gjorde et fordelaktig inntrykk på hverandre. Lycée Albert Sarraut, den siste fransk-finansierte videregående skolen i Nord-Vietnam, beholdt sitt navn til den ble nødt til å stenge i juni 1966 på grunn av trusselen fra de amerikanske bombeangrepene. (o.a.)

FRA: FRANSK KOLONIALISME FOR RETTEN

Krigen og de innfødte

Før 1914 var de bare skitne Annamitter og skitne niggere som bare dugde til å dra rickshaw'er og ta imot juling fra våre administratorer. I og med erklæringen av den herlige nye krigen ble de til "kjære barn" og "tapre venner" for våre faderlige og ømme administratorer og guvernører. De (de innfødte) ble med ett slag forfremmet til "forsvarere av lov og frihet". Denne plutselige ære kom dem imidlertid dyrt å stå, for for å kunne forsvare den lov og den frihet de selv var blitt berøvet, var de nødt til hals over hode å forlate sine rismarker og får, sine hustruer og barn, og reise over havet for å råtne på Europas slagmarker.

Mange, som under overfarten ble invitert til å studere torpederingskunsten, sank under bølgene: det ble deres forsvar for havsvidundrenes fedreland. Andre gikk under i Balkans romantiske ørkner, mens de lurte på om moderlandet skulle bli førstehustru i tyrkens harem, eller hvilken grunn i verden det kunne finnes til at de måtte dø i disse landene.

Atter andre lot seg heltemodig massakrere for å vanne offiserenes laurbær med sitt blod. Endelig: de som slavet bak fronten i forferdelige kruttfabrikker, ble - til tross for at de ikke innåndet "Bochenes**") giftgasser - truffet av franskmennenes rødglødende damp, hvilket ga samme resultat: de stakkars djevlene hostet lungene sine i stykker - akkurat som om de var blitt gasset.

Alt i alt kom 700 000 innfødte til Frankrike, og av disse kommer 80 000 ikke til å se igjen sitt hjemlands sol.

*) Fransk klengenavn på tyskerne under 1. verdenskrig. o.a.

Sivilisatorene

Vi har tatt følgende fakta fra dagboka til en kolonisoldat:

"Mens tongkineserne morer seg, selger noen djunker på styrbord side frukt og skalldyr. For å nå opp til oss, holder annamittene opp staker med kurver festet til dem, slik at vi lettere kan se varene. Det eneste problemet er å velge. Hva betalingen angår, legger de som bryr seg om å betale de forskjelligste ting på bunnen av disse kurvene: piperensere, knapper og sigarettstumper. (Dette er visstnok en måte til å lære de innfødte ærlighet i handel og vandel!) Av og til kaster fyrbøteren for moro skyld en bølge kokende vann på de uheldige. Det lyder smerteskrik, og en vill flukt oppstår, slik at båtene støter sammen."

"Like under meg brenner en annamitt fra topp til tå. Gal av smerte vil han kaste seg på sjøen. Hans far glemmer risikoen, slipper årene, tar tak i ham og legger ham ned i bunden av sampanen. Kampen har knapt vart i etpar sekunder, og er omtrent over, da en ny bølge vann, dyktig siktet inn, skolder redningsmannen. Jeg ser han vrir seg i båten med huden full av sår og med skrik som ikke har noe menneskelig ved seg. Det får oss til å le, det ser svært morsomt ut. Vi har allerede fått en kolonijel."

"På den tiden da jeg var der (i Tongkin), gikk det ikke en uke uten at vi så noen hoder rulle."

"Etter å ha sett dette, har jeg lagt merke til minst én ting, nemlig at vi er mer grusomme og barbariske enn piratene selv. Hvorfor all denne fysiske torturen, disse prosessjonene av fanger gjennom landsbyene?"

BØNDENES LEVEVILKÅR I ANNAM

Annamittene i alminnelighet er knust av den franske proteksjonens velsignelser. De annamittiske bøndene i særdeleshet er rammet av beskyttelses mest avskyelige sider: som annamitter er de undertrykt, som bønder bestjålne, eksproprierede og ruinerte. Det er de som utfører alt hardt og anstrengende arbeid. Det er de som produserer for hele horden av parasitter, dagdrivere, kolonisorer og andre. Og det er de som lever i fattigdom mens deres undertrykkere lever i overflod - og som dør av sult når høsten slår feil. Dette skyldes at de utplyndres fra alle sider og på alle måter av koloniforvaltningen, av den moderne føydalismen og kirken. Før i tiden, under annamittenes styre, ble åkrene inndelt i forskjellige kategorier etter den avkastning de ga. Skattene var basert på denne inndelingen. Under det nåværende koloniale regime er alt dette forandret. Når man trenger penger, forandrer den franske administrasjonen ganske enkelt kategoriene. Noen pennestrøk, så er kunststykket gjort: de har forvandlet mager jord til fruktbar jord, og den annamittiske bonden tvinges til å betale mer i skatt for sine marker enn disse kan gi ham i avkastning.

Det er ikke alt. Jorder utvides kunstig ved at måle-enhetene minskes. Dette får til følge at skattene øker automatisk med én tredjedel på visse steder og med to tredjedeler på andre. Enda er ikke dette nok til å tilfredsstille beskytterstatens rovgrikskhet; staten øker skattene fra år til år. Slik ble skattene fordoblet fra 1890 til 1896. De økte ytterligere med 50% fra 1896 til 1898, og så videre. Annamittene fortsatte å la seg flå, og våre "beskyttere", som ble så oppmuntret av den framgang deres manipulasjoner hadde, fortsatte sin utsugning.

Ofte ble despotismen blandet med uforfalsket røveri. År 1895 f.eks. beslagla sjefen i en Tongkinprovins ganske enkelt mange hektar jord i én by for å overføre den til en annen og katolsk by i nærheten. De forfordelte bøndene kom med sine klager. De ble fengslet. Tro ikke at administrasjonens kynisme er slutt med dette. De ulykkelige som var blitt bestjålet ble helt fram til 1910 tvunget til å betale skatt for den jorda som ble tatt fra dem i 1895!

Tett i hælene på den tyvaktige forvaltningen kommer de tyvaktige kolonisatorene. Européere, som i stedet for dyktighet i jordbruk og kvegdrift bare hadde en stor mage og et hvitt skinn, fikk konsesjon på marker som ofte oversteg 20 000 hektar.

Flere av disse jordeiendommene ble grunnlagt på legalisert tyveri. Under krigen overga de annamittiske bøndene sine jorder i likhet med Elsassbefolkningen i 1870, og flyktet til de delene av landet som stadig var frie. Da de kom tilbake var

jordene deres gitt bort. På den måten ble hele byer plyndret og de innfødte redusert til forpaktere hos de moderne føydalherrene, som iblant tok opptil 90% av avlingen i avgift.

Under påskudd av å oppmuntre koloniseringen ble jordene fritatt for beskatning, noe som var høyst fordelaktig for disse store jordeierne.

Etter å ha skaffet seg land for en slikk og ingenting, kunne jordeierne få arbeidskraft for ingenting eller nesten ingenting. Administrasjonen forsynte dem med masser av fanger som arbeidet uten betaling, eller brukte sitt maskineri til å skaffe dem arbeidere, som ble betalt med sultelønner. Dersom annamittene ikke kom i tilstrekkelig antall, eller viste misnøye, grep man ofte til vold: jordeierne grep bysjefen og de mest ansette menn i hver by og prylte og torturerte dem til disse ulykkelige hadde undertegnet en kontrakt, der de forpliktet seg til å skaffe det ønskede antall arbeidere.

Foruten denne jordiske makt, har vi de åndelige "frelserne", som samtidig med at de preker fattigdommens dyd for annamittene, ikke er mindre nidkjære når de forsøker å gjøre seg selv rikere på bekostning av de innfødtes svette og blod. Bare i Cochín-Kina eier den "Hellige Apostelmisjonen" en femtedel av rismarkene i området. Til tross for at den ikke er lært fra Bibelen, var metoden for å få disse jordene enkel: åger og korrupsjon. Misjonen utnyttet årene med misvekst til å låne bøndene penger, og tvang dem til å pantsette jorden som garanti. Med den ågerrenten som ble tatt, kunne ikke annamittene betale sin gjeld i tide, og resultatet ble at pantsatt jord tilfalt misjonen. De mer eller mindre generøse guvernørene som moderlandet betrodde Indokinas framtid til, var i alminnelighet enten tosker eller svindlere. For misjonen var det nok å ha visse hemmelige, personlige og kompromitterende papirer i sin hånd for å kunne skremme dem og få hva som helst av dem. Det var slik det gikk til da en generalguvernør tilgodeså misjonen med 7 000 hektar jord i en floddal som tilhørte de innfødte, som med ett slag ble forvandlet til tiggere.

Gjennom denne korte oversikt kan vi se at den franske imperialismen bak en maske av demokrati har innført alle middelalderregimets forbannelser, saltskattene iberegnet, i Annam; og at den annamittiske bonden er korsfestet på den kapitalistiske sivilisasjonens bajonett og på en prostituert kristenhets kors.

(La Vie Ouvrière, 4. januar 1924)

LENIN OG KOLONIFOLKENE

"Lenin er død!" Denne nyheten slo ned som lyn fra klar himmel. Den spredte seg til hvert hjørne av Afrikas fruktbare slletter og Asias grønne marker. Det er sant at de svarte og gule folkene ennå ikke riktig vet hvem Lenin er eller hvor Sovjetsamveldet ligger. Imperialistene har med hensikt holdt dem i uvitenhet. Uvitenheten er en av kapitalismens beste støtter. Men alle, fra de vietnamesiske bøndene til jegerne i Dahomeys skoger, har i hemmelighet hørt at ett eller annet sted langt borte på jorden finnes det en nasjon som har lyktes i å kaste av seg sine utbyttere, og som styrer sitt eget land uten verken herrer eller generalguvernører. De har også hørt at det landet er Sovjetsamveldet, at det finnes uredde mennesker der, og at den mest uredde av dem alle var Lenin. Bare dette er tilstrekkelig til å fylle dem med dyp beundring og varme følelser for det landet og dets ledere.

Men det var ikke alt. De hørte også at denne store lederen til og med ville befri andre folk etterat han hadde befri sitt eget. Han manet de hvite folkene til å hjelpe de gule og de svarte folkene med å befri seg fra de utenlandske undertrykkernes åk, fra alle utenlandske undertrykkere, fra generalguvernører og provinssjefer osv. Og for å nå dette målet laget han et bestemt program.

I begynnelsen trodde de ikke at det noe sted på jorden kunne finnes en slik mann og et slikt program. Men senere hørte de, riktignok vagt, om de kommunistiske partiene, om den organisasjonen som kalles den Kommunistiske Internasjonale og kjemper for undertrykte folk - for alle undertrykte folk, dem selv medregnet. Og de hørte at Lenin var lederen for denne organisasjonen.

Og bare dette var tilstrekkelig til at disse folkene helhjertet skulle sette pris på Lenin, for selv om deres kulturelle standard er lav, så er de takknemlige og velvillige mennesker. De betraktet Lenin som sin befrier. "Lenin er død - hva vil nå hende med oss? Skal andre komme, mennesker like modige og generøse som Lenin, mennesker som ikke kommer til å spare tid eller anstrengelser i arbeidet for vår frigjøring?" Slik spør de slavebundne folkene i koloniene.

Hva oss angår, er vi dypt rystet over dette uerstattelige tap, og våre brødre og søstre deltar i alle folks felles sorg. Men vi tror på at den Kommunistiske Internasjonale og dens avdelinger, som omfatter avdelinger i alle kolonilandene, kommer til å lykkes i å tillempe de lærdommer og den undervisning som lederen har etterlatt oss. Å følge hans råd - er ikke det den beste måten å vise vår kjærlighet til ham på?

Mens han levde var han vår far, lærer, kamerat, rådgiver. Nå etterpå er han den lyse stjernen som viser oss veien til den sosialistiske revolusjonen.

Lenin er udødelig. Han kommer til å leve for alltid gjennom vårt arbeid.

(Pravda, 27. januar 1924)

PARTIETS LINJE I DEN DEMOKRATISKE FRONTENS PERIODE (1936 - 1939)

1. For tida kan partiet ikke sette fram for høye krav (nasjonal uavhengighet, parlament osv.) Å gjøre dette er å spille de japanske fascistenes spill. Vi bør bare kreve demokratiske rettigheter, rett til å danne organisasjoner og å holde møter, pressefrihet, ytringsfrihet, alminnelig amnesti for alle politiske fanger og kamp for legalisering av Partiet.
2. For å nå dette målet, må Partiet gå inn for å danne en bred demokratisk og nasjonal front. Denne fronten skal ikke bare omfatte folk fra Indokina, men også progressive franskmenn som bor i Indokina, og ikke bare arbeidsfolk, men også det nasjonale borgerskapet.
3. Partiet må anta en klok og elastisk holdning til borgerskapet, anstrenge seg for å dra dem inn i fronten, vinne over til vår side de elementer som kan vinnes over og nøytralisere dem som kan nøytraliseres. Vi må for all del unngå å holde borgerskapet utenfor fronten, slik at de ikke skal falle i hendene på fiender av revolusjonen og øke de reaksjonæres styrke.
4. Det kommer ikke på tale med noen allianse eller innrømmelser til trotskistgruppen. Vi må gjøre alt som står i vår makt for å avsløre dem som lakeier for fascistene, og tilintetgjøre dem politisk.
5. For å øke og konsolidere sine styrker, for å utvide sin innflytelse og for å arbeide effektivt må den Demokratiske Fronten holde nær kontakt med den franske folkefronten, fordi denne også kjemper for frihet og demokrati og kan gi oss god hjelp.
6. Partiet kan ikke kreve at Fronten anerkjenner dets lederskap. Det må istedet vise seg som den organisasjonen som yter de største ofre, den mest aktive og lojale organisasjonen. Bare gjennom daglig kamp og arbeid vil folkemassene godta Partiets korrekte politikk og forutsetninger for lederskap, og på denne måten kan det vinne den ledende rollen.
7. For å bli istand til å utføre denne oppgaven, må Partiet kompromissløst bekjempe sekterisme og trangsyn og organisere et systematisk studium av marxismen-leninismen for å høyne det kulturelle og politiske nivået til partimedlemmene og å hjelpe kadre som ikke er med i Partiet til å høyne sitt nivå. Vi må opprettholde nær kontakt med det franske kommunistpartiet.
8. Sentralesekutivkomitéen*) må føre oppsyn med Partiets presse for å unngå tekniske og politiske mistak. (F. eks. da kamerat R.s biografi ble offentliggjort, avslørte Lao-Dong hans adresse og opprinnelse osv. Hans brev som sa at trotskismen er et resultat av skrytaktighet, ble også offentliggjort uten kommentar, osv.)

(Utdrag av en rapport fra Nguyen Ai Quoc til den Kommunistiske Internasjonale i juli 1939)

*) i den 3. Internasjonale (o.a.)

BREV FRA UTLANDET

Ærede eldste!

Personer med tillitsverv!

Intellektuelle, bønder, arbeidere,
handelsmenn og soldater!

Kjære landsmenn!

Siden franskmennene ble beseiret av tyskerne har styrkene deres gått fullstendig i oppløsning. De fortsetter likevel en skånselløs utplyndring av vårt folk, suger ut alt vårt blod og fører en barbarisk, altomfattende massakrerings- og terrorpolitikk. De fører sin utenrikspolitikk med bukking og skraping, og skamløst deler de vårt land opp med Siam. Uten å protestere med ett ord tilbyr de Japan våre interesser. Som en følge av dette lider vårt folk under et dobbelt åk: de tjener ikke bare som bøfler og hester for de franske inntrengerne, men også som slaver for de japanske plyndrerne. Akk! Hvilke synder har vårt folk begått for å dømmes til en slik elendighet!

Kan vårt folk under så smertefulle og jammerlige forhold binde sine egne hender og dømme seg selv til døden? Nei! Naturligvis ikke! Mer enn 20 millioner av Lac Hongs sønner og døtre har satt seg fore å gjøre slutt på slaveriet. I nesten åtti år har vi levd under de franske inntrengernes jernhæler. Hele denne tiden har vi uavbrutt ofret oss og kjempet for nasjonal uavhengighet og frihet. Den lojale og heltemodige ånden fra foregangsmenn som Phan Dinh Phung, Hoang Hoa Tham og Luong Ngoc Quyen lever stadig. De heltedåder som er utført av våre revolusjonære i provinsene Thai Nguyen, Yen Bai, Nghe An og Ha Tinh lever for evig i vår bevissthet. Den nylige oppstanden i Sør og i Do Luong og Bac Son har vitnet om at våre landsmenn - som sine ærerike forgjengere - beslutsomt ofrer sitt blod for å utslette fienden. Om vi ikke lyktes, så skyldtes ikke det at de franske inntrengerne var sterke, men at tiden ikke var moden og at alle våre landsmenn ennå ikke var besjelet av samme glød.

Nå er anledningen kommet for vår frigjøring. Frankrike makter ikke å beherske vårt land. Hva japanerne angår, så har de dels kjørt seg fast i Kina og dels er de låst av de amerikanske og britiske styrkene og kan definitivt ikke sette inn alle sine styrker mot oss. Om hele vårt folk står samlet og målbevisst kan vi uten tvil knuse de splittede franske og japanske arméer.

Medborgere i hele landet! Gjør opprør fort! La oss følge det kinesiske folkets ærerike eksempel! Gjør opprør fort og organiser den nasjonale frigjøringsbevegelsen for å bekjempe franskmennene og japanerne.

Ærede eldste!

Personer med tillitsverv!

Får noen hundre år siden, da vårt land var truet av mongolinvasjonen, reiste våre eldste under Trandynastiet seg i vrede og manet sine sønner og døtre over hele landet til å reise seg som én mann for å drepe fienden. Til slutt reddet de sitt folk fra faren, og deres gode navn kommer til å huskes av alle deres etterfølgere i landet. De eldste og de betrodde i vårt land bør følge våre forfedres eksempel og gjennomføre den ærerike oppgave å redde landet.

Dere som er rike, soldater, arbeidere, bønder, intellektuelle, ansatte, handelsmenn, ungdom og kvinner som varmt elsker vårt land! Akkurat nå er nasjonal frigjøring vår viktigste oppgave. La oss forene oss! Om vi samles i tanke og gjerning vil vi styrte japanerne og franskmennene og deres sjakaler, og redde folket fra å havne mellom barken og veden.

Kjære landsmenn!

Å redde fedrelandet er hele vårt folks felles mål. Hver vietnameser må delta. Den som har penger skal bidra med sine penger, den som er sterk skal bidra med sin styrke, den som er begavet skal bidra med sin begavelse. Jeg lover å bruke mine beskjedne evner for å følge dere, og jeg er rede til det siste offer.

Revolusjonære kjempere!

Timen er slagen! Reis opprørets fane og led folket i hele landet for å styrte japanerne og franskmennene! Fedrelandets hellige kalling lyder for ørene deres, blodet fra våre heltemodige forgjengere som ofret sine liv øker deres hjerters slag! Dere finner folkets kampånd over alt! La oss gjøre opprør fort! Landsmenn i hele riket, gjør opprør fort! Foren dere, samordne deres handlinger for å styrte japanerne og franskmennene!

Vietnams revolusjon skal seire!

Verdensrevolusjonen skal seire!

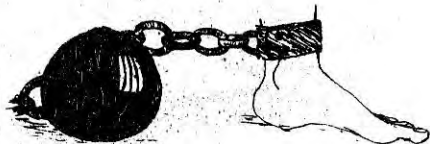
Nguyen Ai Quoc

(1941)

FRA: FENGSELSDAGBOK

(1942 - 1943)

Det er kroppen som er fengselet
 sinnet er ikke i fengsel
 Den som har en stor oppgave
 må ikke forfalle.

Allerede i fire måneder

En dag i fengsel er som 1000 år utenfor
 pleide forfedrene med rette å si
 Fire umenneskelige måneder sier meg dette
 Som ti år ødelegger de mitt legeme

Fordi

Fire måneders sult
 Fire måneder uten søvn
 Fire måneder i de samme klærne
 Fire måneder uten å kunne vaske seg

Så har jeg en tann mindre
 håret er grånet
 en skitten, mager, sulten djevel
 plaget av skabb og sår

Lykkeligvis

er jeg tålmodig og ubøyelig
 og viker ikke en tomme
 Også i elendig slum
 er moralsk fasthet mulig

Veiarbeideren

Uten opphold, i regn og kald vind
 arbeider kulien, stakkars skapning
 Hvor mange fotgjengere eller ryttere
 husker deg - er rammet av din lidelse?

Fotjernene

Demoner med sultne kjefter
 Hugger våre ben om kvelden
 Den høyre sitter i jernets gap
 Den venstre er fri til å sparke

Mot kulden

Nye bøker, antikke verker, et sammenrasket papirdekket
 i mangel av tepper
 Dere som sover i fyrstelige senger, vernet mot kulden
 vet dere at mange mennesker i fengsel ikke kan sove?

En spillers død

Sult og kulde hadde tatt ham
 til skinn og ben var alt han hadde
 igår kveld sovnet han lutet mot min rygg
 ved daggry ga han seg tilbake til jorden

Ved lesningen av de tusen poeters antologi

De gamle elsket å besynge naturen
 Elver, fjell, røyk, snø og blomster, måne og vind
 Vår tids vers må kantes med stål
 Også poetene må kunne kjempe.

Vannrasjonen

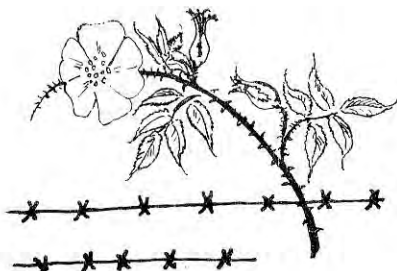
Du får en halv kanne pr. dag
 som du fritt bestemmer over
 vil du vaske deg - så får du ingen te
 vil du ha te - så får du være skitten

Vi lærer å spille sjakk

For å få tiden til å gå lærer vi å spille sjakk
 i tusenvis jager hester og infanteri hverandre
 gå raskt til aksjon, til angrep eller tilbaketog
 dyktighet og raske føtter gir oss overtaket

Ditt blikk må se langt framover, dine tanker være grundig gjennomtenkt
 Vær tapper og nøl ikke i angrepet
 gi en gal ordre, og to vogner må etterlates som ubrukbare
 slå til i det riktige øyeblikk, et pant kan bringe deg seier

Styrkane på begge sider er jevnt avbalansert
 men seieren kommer bare til én side
 Angrip, trekk deg tilbake, med ufeilbarlig strategi:
 da vil du æres med navn av en stor hærfører

Nocturne

Rosen åpner seg og rosen
 faller uten å kjenne en roses
 makt. Den svakeste duft av rose
 kan irre seg inn i fengslet
 og all verdens urett
 huler i fangens hjerte

DEN DEMOKRATISKE REPUBLIKKEN

Alle mennesker er skapt like, de er av sin skaper utstyrt med visse umistelige rettigheter. Blant disse er liv, frihet, og retten til å søke etter lykke.

Denne udødelige deklarasjon ble gjort i De Forente Staters Uavhengighetserklæring i 1776. I alminnelige ordelag innebærer det dette: Alle mennesker på jorden er like fra fødselen av, alle har rett til å leve, være lykkelige og frie.

Den franske revolusjonens erklæring om de menneskelige og medborgerlige rettighetene fra 1791 fastslår også: "Alle mennesker er født frie og med like rettigheter, og de skal alltid forbli frie og med like rettigheter."

Dette er uimotsigelige sannheter.

Likevel har de franske imperialistene i mer enn 80 år skjendet prinsippene om frihet, likhet og brorskap ved å krenke vårt fedreland og undertrykke våre medborgere. De har handlet i strid med idealene om medmenneskelighet og rettferdighet.

På det politiske plan har de berøvet vårt folk all demokratisk frihet.

De har drevet igjennom umenneskelige lover; de har opprettet tre adskilte politiske regimer i det nordlige, mellomste og sørlige Vietnam for å ødelegge vår nasjonale enhet og hindre at vårt folk forenes.

De har bygget flere fengsler enn skoler. De har uten barmhjertighet slått ihjel våre patrioter, de har druknet våre reisiningsforsøk i strømmer av blod.

De har kneblet den almene opinionen; de har holdt vårt folk i uvitenhet.

For å nedbryte vår slekt har de tvunget oss til å bruke opium og alkohol.

På det økonomiske området har de plyndret oss til skinnet, utarmet vårt folk og lagt vårt land øde.

De har berøvet oss våre risavlinger, våre gruver, våre skoger og våre råvarer. De har tatt monopol på seddeltrykking og eksporthandel.

De har oppfunnet utallige urettferdige skatter og drevet vårt folk - særlig bøndene - til den ytterste fattigdom.

De har hindret vår nasjonale borgerklasse i å nå økonomisk framgang. De har ubarmhjertig utbyttet våre arbeidere.

Høsten 1940, da de japanske fascistene krenket Indokinas territorium for å opprette nye baser i kampen mot de allierte, la de franske imperialistene seg på kne og overlot vårt land til dem.

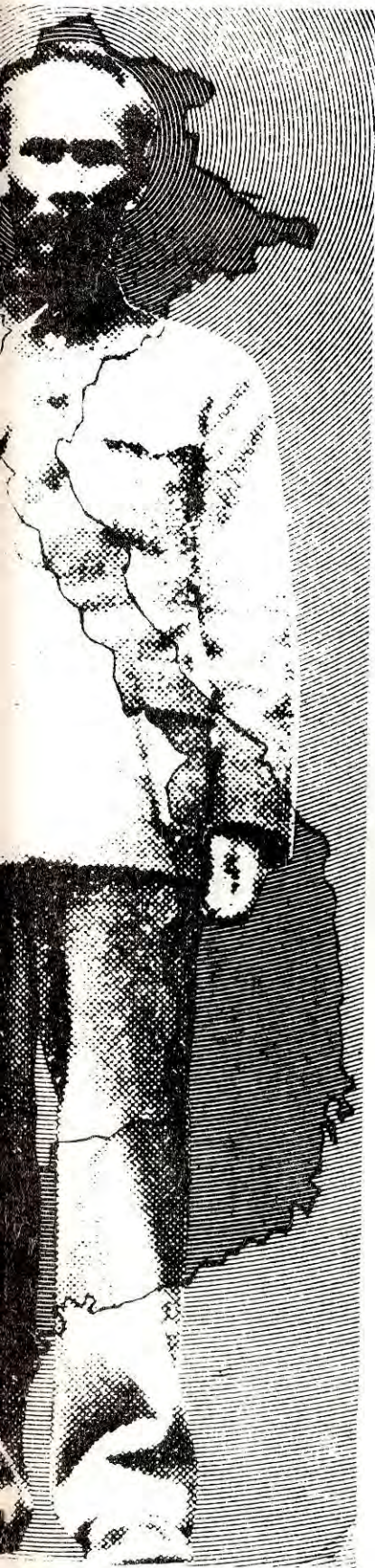
Fra og med dette tidspunkt var derfor vårt folk underkastet den doble undertrykkelsen fra både franskmenn og japanere. Elendigheten og lidelsene økte. Resultatet ble at over to millioner av våre medborgere døde av sult i løpet av dette årets første halvår, i området fra Quang Tri-provinsen til det nordligste Vietnam.

Den 9. mars ble de franske troppene avvæpnet av japanerne. De franske kolonisatorene flyktet sin vei, eller også kapitulerte de, og viste der-

med at de ikke bare mangte" oss, men også at de solgte vårt land til japan. Ved flere anledninger Vietnam franskmennene t

VIETNAMS UAVHENGIGHETSERKLÆRING

mot japanerne. I stedet for å gå med på dette forslaget, intensifiserte de franske kolonialistene sin terrorvirksomhet mot Vietminhs medlemmer, på den måten at de før de flyktet sin vei massakrerte en mengde av våre menn, som ble holdt innesperret som politiske fanger i Yen Bay og Cao Bang.

Til tross for dette har våre medborgere alltid oppvist en tolerant og human holdning til franskmennene. Til og med etter det japanske kuppet i mars 1945 hjalp Vietminh mange franskmenn med å ta seg over grensen, befridde endel av dem fra japanernes fengsler, og beskyttet franskmennenes liv og eiendom.

Fra høsten 1940 hadde vårt land i virkeligheten opphørt å være en fransk koloni og var i stedet blitt en japansk besittelse.

Da japanerne kapitulerte for de allierte, reiste hele vårt folk seg for å gjenvinne nasjonal suverenitet og grunnlegge Den Demokratiske Republikken Vietnam.

Sannheten er at vi har tiltvunget oss vår selvstendighet fra japanerne og ikke fra franskmennene.

Franskmennene har flyktet, japanerne har kapitulert, keiser Bao Dai har abdisert. Vårt folk har sprengt de lenker som i nærmere ett århundre har knuget oss, og vi har gjenvunnet selvstendighet for fedrelandet. Samtidig har vårt folk styrtet monarkiet som hersket i århundrer. I dets sted er den nåværende Demokratiske Republikken opprettet.

Av disse grunner erklærer vi, medlemmer av den provisoriske regjeringen som representerer hele det vietnamesiske folket, at fra og med nå avbryter vi alle koloniale kontakter med Frankrike; vi opphever alle internasjonale forpliktelser som Frankrike til nå har undertegnet på Vietnams vegne, og vi avskaffer alle de særrettigheter som franskmennene urettmessig har ervervet i vårt fedreland.

Hele de vietnamesiske folket, som er besjelet av en felles målsetting, er fast bestemt på å kjempe like til den bitre slutt mot ethvert forsøk fra de franske kolonialistene på å gjenerobre landet.

Vi er overbevist om at de allierte land, som i Teheran og i San Francisco har anerkjent prinsippene om selvbestemmelsesrett og om nasjonenes like rettigheter, ikke kommer til å nøle med å anerkjenne Vietnams selvstendighet.

Et folk som i over åtti år tappert har kjempet mot fransk overherredømme, et folk som har slåss side om side med de allierte mot fascistene i de siste årene, et slikt folk må få være fritt og uavhengig.

Av disse grunner erklærer vi, medlemmer av Den Demokratiske Republikken Vietnams provisoriske regjering, høytidelig for verden at Vietnam har rett til å være en fri og uavhengig stat - og at den i realiteten allerede er det. Hele det vietnamesiske folket er fast besluttet på å mobilisere hele sin fysiske og åndelige styrke, å ofre liv og eiendom, for å sikre sin frihet og sin uavhengighet.

glet mulighet til å "beskyt-
to ganger i løpet av 5 år
panerne.
r før den 9. mars oppfordret
til å alliere seg med dem

(2. september 1945)

BREV TIL ALLE MEDBORGERE I LANDET OM Å BEKJEMPE HUNGERSNØDEN

Kjære medborgere!

Fra januar til juli i år døde to millioner mennesker av sult i landets nordlige del.

Oversvømmelser kom i tillegg, og hungersnøden økte, folket ble styrtet i fullstendig elendighet.

Hvilken plage kjenner vi ikke ved våre måltider når vi tenker på dem som dør av sult!

Derfor foreslår jeg dere, og jeg skal selv gå foran som eksempel:

Avstå hver tiende dag fra ett måltid mat, dvs. fra tre måltider hver måned, og spar risen (én boks pr. måltid) til de fattige.

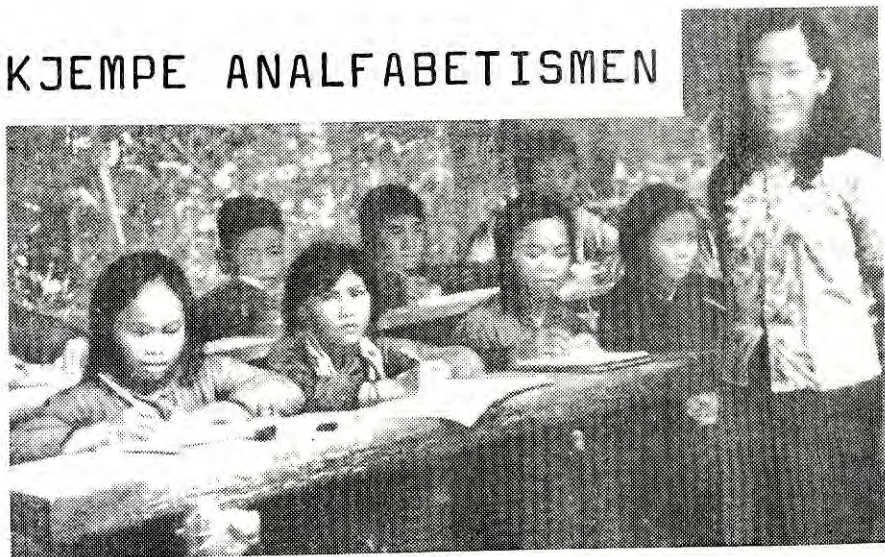
På den måten kommer disse mennesker til å ha noe å spise mens de venter på neste avling, og unngår å dø.

Jeg er overbevist om at alle våre landsmenn av barmhjertighet er ivrige etter å akseptere mitt forslag.

Jeg takker dere på vegne av de fattige.

(1945)

OPPROP OM Å BEKJEMPE ANALFABETISMEN

Vietnamesiske folk!

Tidligere, under de franske kolonialistenes herredømme, ble det drevet en opplysningsfiendtlig politikk. De begrenset antallet av skoler, og ville at vi ikke skulle kunne lese og skrive for at de lettere skulle kunne bedra og utbytte oss.

Av den totale befolkningen utgjorde analfabetene 95%, dvs. nesten alle vietnamesere var analfabeter. Hvordan skulle vi kunne gjøre framskritt under slike forhold?

Nå da vi har gjenvunnet vår selvstendighet blir en av de viktigste oppgavene, som må utføres straks, å høyne folkets kulturelle standard.

Regjeringen har gitt instruks om at hver vietnamese innen ett år skal kunne skrive vietnamesisk. Den har opprettet et departement for masseundervisning, som skal være ansvarlig for folkets utdanning.

Vietnamesiske folk!

Om dere vil bevare vår uavhengighet, om dere vil styrke folket og gjøre nasjonen blomstrende,

da må alle kjenne sine rettigheter og forpliktelser.

Dere må ha kunnskaper, slik at dere kan delta i landets oppbygging, og først og fremst må dere kunne lese og skrive deres eget språk.

De lesekyndige må undervise analfabetene. De må delta i masseundervisningen.

Analfabetene må anstrenge seg for å lære. Hvis hustruen er analfabet, da skal hennes mann undervise henne; hvis lillebror er analfabet, da skal hans storebror undervise ham; hvis foreldrene er analfabeter, da skal deres barn undervise dem; hvis tjenestefolket er analfabeter, da skal deres arbeidsgiver undervise dem; de rike må starte undervisning i sine hjem for å undervise analfabetene.

Det er særlig nødvendig at kvinnene lærer seg å lese og skrive. I århundrenes løp er de blitt holdt tilbake. Nå er stunden kommet for dem til å anstrenge seg for å ta igjen mennene, til å vise seg verdige sitt medborgerskap, sin stemmerett og valgbarhet.

Jeg håper at alle unge, menn som kvinner, med entusiasme kommer til å ta del i dette arbeidet.

(oktober 1945)

OPPFORDRING TIL FOLKET OM Å DELTA I VALGET

Imorgen er det den 6. januar 1946.

Det kommer til å innebære begynnelsen på en ny vei for vårt folk.

Det blir en lykkelig dag for våre landsmenn, for det er dagen for de almindelige valgene, den første dag i Vietnams historie da vårt folk kan benytte seg av sine demokratiske rettigheter.

Imorgen skal vårt folk vise dem som kjemper i Sør, at mens de bruker våpen i kampen mot fienden på slagmarken, så bruker vi vår stemme for å befeste vår styrke på det politiske området.

Imorgen skal våre landsmenn vise verden at det vietnamesiske folket er bestemt på å:

- stå fast og samlet
- bekjempe kolonimaktene
- gjenvinne selvstendighet.

Imorgen kommer det til fritt å velge og stemme fram vel egnede personer som sine representanter til å skjøtte statens anliggender.

Kandidatene er mange, og antallet deputerte er begrenset. Det er selvsagt at det imorgen kommer til å være noen som er blitt valgt mens andre ikke er blitt det.

De som er blitt valgt må gjøre sitt ytterste for å forsvare den nasjonale uavhengigheten og sørge for sine landsmenns lykke. De må alltid tenke på og søke å omsette i praksis følgende ord:

Familieinteressen må glemmes av hensyn til den nasjonale interessen.

Private interesser må glemmes av hensyn til de almene interesser.

Vi må være verdige våre landsmenns og vårt fedrelands tillit.

De som ikke er blitt valgt skal derfor ikke bli nedslått. Den iver de har vist for landets og folkets skyld må alltid holdes ved like. Uansett om de kommer inn i Nasjonalforsamlingen eller ikke, må de anstrenge seg for å være til nytte for landet. Om de mislykkes denne gangen, bør de fortsette å bevise sine evner og sine fortjenester. Da kommer de med all sikkerhet til å bli valgt av sine landsmenn neste gang.

Imorgen må ingen velger avstå fra å delta i valget. Imorgen skal alle utnytte de rettigheter som tilkommer selvstendige og frie medborgere.

(5. januar 1946)

OPPFØRDRING TIL HELE FOLKET OM Å UTKJEMPE MOTSTANDSKRIGEN

Borgere i hele landet!

Ettersom vi ønsket fred gjorde vi innrømmelser. Men jo mer vi ga etter, desto lengre gikk de franske kolonialistene, for de er besluttet på igjen å invadere vårt land.

Nei! Vi ofrer heller alt enn å miste vårt land. Vi er fast bestemt på ikke å la oss slavebinde.

Borgere! Reis dere!

Menn og kvinner, unge og gamle, uten hensyn til religion, politisk tilknytning eller nasjonalitet, alle vietnamesere må reise seg for å bekjempe de franske kolonialistene og redde fedrelandet. De som har gevær skal bruke sine geværer, de som har sverd skal bruke sine sverd, de som ikke har noe sverd skal bruke spader, hakker eller stokker. Alle må anstrenge seg for å bekjempe kolonialistene og redde sitt land.

Soldater, selvforsvarsgrupper og milits!

Stunden er kommet til å redde nasjonen! Vi må ofre oss til siste blodstråpe i kampen for vårt land.

Selv om vi må utstå vanskelige prøvelser i motstandskrigen, så kommer seieren med sikkerhet til å bli vår om vi er fast bestemt på å ofre oss.

Lenge leve et uavhengig og forent Vietnam!

Lenge leve den seierrike motstandskrigen!

(20. desember 1946)

TOLV REGLER

Nasjonens rot er folket.

Hovedstyrken i motstandskrigen og den nasjonale gjenoppbyggingen ligger hos folket. Derfor må alle innenfor arméen, administrasjonen og masseorganisasjonene, som kommer i kontakt med eller lever blant folket, huske og etterleve følgende tolv regler:

seks forbud:

- 1 - Unngå å gjøre noenting som kan tenkes å skade jorden og avlingen eller ødelegge hus og eiendom for folket.
- 2 - Krev ikke å få kjøpe eller låne noe som folket ikke vil selge eller låne bort.
- 3 - Ta ikke levende høns inn i fjellfolkenes hus.
- 4 - Bryt aldri et avgitt løfte.
- 5 - Krenk ikke folkets tro eller skikker (ved å ligge ned foran alteret, løfte føttene over ildstedet, spille musikk innendørs, e.l.).
- 6 - Ikke gjør eller si noe som kan få folk til å tro at vi ringeakter dem.

seks anbefalinger:

- 1 - Hjelp folk i deres daglige arbeid (med innhøstingen, med å skaffe ved, å bære vann, å sy, osv.).
- 2 - Kjøp så ofte som mulig varer til dem som bor langt fra markedsplassen (kniv, salt, nål, tråd, penn, papir, osv.).
- 3 - Fortell i ledige stunder underholdende og enkle historier som kan være til nytte for motstandskrigen, men avslør ingen hemmeligheter.
- 4 - Undervis befolkningen i å lese og skrive og i elementær hygiene.
- 5 - Forsøk å få rede på skikkene i hvert område for på denne måten å skape en vennskapelig stemning og siden gradvis få folket til å kvitte seg med sin overtro.
- 6 - Vis folket at dere selv er korrekte, arbeidsomme og disiplinerte.

Inspirasjonsdikt

Disse tolv regler
passer for alle.
Den som holder av sitt land
bør aldri glemme dem.
Når alle har én vane,
da står alle som én.
Med gode soldater og et godt folk
krones alt med framgang.
Bare når roten er fast kan trest leve lenge,
og sieren er bygd med folket som grunnmur.

(5. april 1948)

BELØNNING TIL ARMÉEN

Landets eldste.

Framstående medborgere.

Landsmenn.

Foran årsdagen for vår nasjonaldag, som inntreffer den 2. september, vil jeg belønne våre soldater, som kjemper heltemodig for å trygge den nasjonale uavhengighet vårt folk har gjenvunnet.

Men hvordan skal vi belønne dem?

Ordspråket sier:

"Mye mat gjør arméen sterk."

Å gi dem mat som belønning er derfor enklest og mest praktisk.

Men jeg har ingen ris.

Det er derfor jeg ber dere gjøre det i mitt navn.

Jeg ber hver familie selge ti kilo ris til meg på følgende betingelser.

Hver kilo ris betales med 50 dong.

Fattige familier behøver ikke selge noe.

De som kan selge en større mengde ris er velkomne til å gjøre det.

De som selger ris anmodes om å ta imot tilbørlig erstatning, for jeg vil ikke at dere skal lide for store tap.

Betingelsene for levering og betaling kommer til å bli fastsatt av motstands- og administrasjonskomiteén i hver by.

Jeg er overbevist om at dere er beredt til å hjelpe meg med denne oppgaven. Jeg takker dere på forhånd, og jeg kommer personlig til å skrive og takke alle dem som selger den fastsatte mengden ris i byene, distriktene og provinsene.

Med vennskap og i forvisning om seier sender jeg mine hengivne hilsner.

(20. august 1949)

SVAR TIL PRESSEN PÅ SPØRSMÅL OM

DE FORENTE STATERS INTERVENSJON I INDOKINA

Spørsmål: Herr President, hvordan er den nåværende situasjon angående de amerikanske imperialistenes intervensjonspolitik i Indokina?

Svar: De amerikanske imperialistene har i den siste tiden åpent blandet seg i Indokinas indre anliggender. Det er med amerikanske penger og våpen, og etter deres instruksjoner, de franske kolonialistene utkjemper krigen i Vietnam, Kambodja og Laos.

Nå har imidlertid de amerikanske imperialistene intensifisert sin plan om å overgi de franske kolonialistene i deres strævt for å gjenoppta fullstendig kontroll over Indokina. Det er derfor de nå gjør sitt ytterste for å fordoble sin egen direkte intervensjon på alle områder - militært, politisk og økonomisk. Det er også derfor motsetningene mellom dem og de franske kolonialistene er blitt skjerpet og fortsetter å skjerpes.

Spørsmål: Hvilken innflytelse har denne intervensjonen på det indokinesiske folket?

Svar: De amerikanske imperialistene understøtter sine tilhengere med våpen for å slakte det indokinesiske folket.

De selger sine varer til dumpede priser i Indokina for å forhindre at det innenlandske håndverket utvikles.

Deres billige kultur forderver ungdommen i de områdene som står under deres innflytelse.

De driver en politikk som går ut på å kjøpe vårt folk, bedra og splitte det. De får taket på endel lyssky eksistenser, og gjør dem til redskaper, med hvis hjelp de har tenkt å invadere vårt land.

Spørsmål: Hvilke tiltak bør vi gå til mot dem?

Svar: For å gjenvinne vår uavhengighet må vi, det indokinesiske folket, beseire de franske kolonialistene, som er vår fiende i første omgang.

Samtidig skal vi kjempe mot de amerikanske intervensjonistene. Jo dypere deres innblanding går, desto sterkere blir vår solidaritet og vår kamp.

Vi kommer til å avsløre deres manøvrer for hele vårt folk, særlig for dem som bor i områder under deres kontroll.

Vi skal avsløre alle dem som ved å anvende vold mot vårt folk, bedra og splitte det, er blitt de amerikanske imperialistenes lakeier.

Det sterke samholdet mellom folkene i Vietnam, Kambodja og Laos gir en slagstyrke som er istand til å beseire både de franske kolonialistene og de amerikanske intervensjonistene. De amerikanske imperialistene mislyktes i Kina. De kommer til å mislykkes i Indokina.

Vi arbeider under vanskelige forhold, men seieren kommer med sikkerhet til å bli vår.

(25. juli 1950)

BUDSKAP TIL KUNSTNERNE

I ANLEDNING AV KUNSTUTSTILLINGEN I 1951

Kjære kunstnere.

Jeg er blitt informert om utstillingen deres, og beklager at jeg på grunn av min tunge arbeidsbyrde ikke vil få anledning til å besøke den; jeg framfører på denne måten mine vennlige hilsner til dere. Jeg vil benytte meg av anledningen og sender dere noen synspunkter på kunst til å fundere over.

Kunst og litteratur hører til de frontavsnitt der dere er soldater.

I likhet med andre soldater har også dere, på det kunstneriske området, deres ansvar - å tjene motstandskrigen, fedrelandet og folket, først og fremst arbeiderne, bøndene og soldatene.

For å kunne fullføre deres oppgaver må dere ha en fast grunnet klasseoppfatning og en riktig ideologi; kort sagt dere må sette motstandskrigens, fedrelandets og folkets interesser over alt annet.

Med hensyn til deres skapende arbeid, er det nødvendig at dere forstår, kommer i kontakt med og trenger dypt inn i folkets liv. Bare ved å gjøre dette kommer dere til å kunne formidle våre soldaters og hele vårt folks heltemot og besluttsomhet, og bidra til utviklingen og forbedringen av disse egenskapene. Vår motstandskrig har gjort store framskritt: soldatene og folket har gått framover med stormskritt, og det kommer dere også til å gjøre, på det kunstneriske området, gjennom kritikk og selvkritikk.

En del av dere tenker sikkert: President Ho forsøker å forvandle de skjønne kunster til politikk.

Ingenting kan være sannere! Litteratur og kunst kan ikke, like lite som noen annen virksomhet, skilles fra det økonomiske og politiske området, men må innbefattes i det.

Vårt folks framtid er lysende og kunstens framtid er lys. Jeg ønsker dere helse, lykke og framgang i deres arbeid.

I forvisning om seier, med vennlige hilsner.

(10. desember 1951)

LYKKØNSKNINGSBREV TIL SOLDATER,
KRIGSTJENESTEARBEIDERE, UNGDOMSSTØTTROPPER
OG BEFOLKNINGEN I NORDVEST-REGIONEN,
SOM HAR VUNNET EN STRÅLENDE SEIER
VED DIEN BIEN PHU

Vår armé har befridd Dien Bien Phu. Regjeringen og jeg framfører våre hjerteligste hilsner til dere, kadre, soldater, krigstjenestearbeidere, ungdomsstøttropper og stedsbefolkning, som på en ærefull måte har fullført deres oppgave.

Seieren er stor, men det er ennå bare begynnelsen. Vi må ikke bli selvgode og la oss forblinde av framgangen og undervurdere fienden. Vi er fast bestemt på å kjempe for uavhengighet, nasjonal enhet, demokrati og fred. En kamp må bli lang og hard, uansett om den er militær eller diplomatisk, før vi kan oppnå total seier.

Regjeringen og jeg vil belønne offiserene, soldatene, de patriotiske arbeiderne, de unge støttrøppene og stedsbefolkningen, som har utført strålende prestasjoner. I forvisning om seier, med vennlig hilsen.

(8. mai 1954)

SVAR TIL DEN FRANSKE AVISEN REGARDS

Spørsmål: Hva mener De, Herr President, om oppfyllelsen av stillstandsbestemmelsene på de to sidene?

Svar: Vi har helt og holdent oppfylt dem. Dessverre på vi imidlertid si at de franske styrkene ikke bare har unnlatt å gjøre dette, men at de også i tillegg har brutt alvorlig med bestemmelsene. De kjenner kanskje til hva som pågår.

Spørsmål: Hva er Den Demokratiske Republikken Vietnams almene politikk innen sitt eget område?

Svar: Vi gjør vårt beste for å styrke freden og oppnå nasjonal gjenforening, selvstendighet og demokrati i hele Vietnam.

Spørsmål: Hva er Den Demokratiske Republikken Vietnams fremste oppgaver?

Svar: Vi må egne våre krefter til å gjenopprette vår krigsskadede økonomi og forbedre vårt folks levevilkår, først og fremst for arbeidere i byene og på landsbygda.

Spørsmål: Hvilke midler anvender Den Demokratiske Republikken Vietnam for å løse disse oppgaver?

Svar: Vi stoler på egne krefter og på støtten fra våre broderland.

Spørsmål: Hva mener De om situasjonen i det sørlige Vietnam?

Svar: Jeg mener at situasjonen for øyeblikket gir grunn til bekymring på grunn av USAs stadig mer skamløse innblanding.

Uten tvil kommer våre landsmenn i Sør til å protestere kraftig.

Spørsmål: Hvilket syn har De på spørsmålet om evakueringen av katolikker?

Svar: Det spørsmålet er en del av den amerikanske intervensjonspolitikken, som nå går ut på å spre uenighet og splittelse i vårt folk.

De overgrep som våre landsmenn ble utsatt for da de ble tvunget sørover, har smertet meg dypt.

Spørsmål: Hvilke forbindelser har Den Demokratiske Republikken Vietnam til hensikt å opprette med Frankrike?

Svar: Vi har til hensikt å opprette økonomiske og kulturelle forbindelser med Frankrike på grunnlag av likhet, gjensidige fordeler, oppriktig samarbeid og gjensidig tillit.

Spørsmål: Hvilke forbindelser har Den Demokratiske Republikken Vietnam til hensikt å opprettholde med andre land, iberegnet dem som inngår i den demokratiske fronten *)?

Svar: Naturligvis har vi vennskapelige forbindelser med landene i den demokratiske fronten. Samtidig ønsker vi å opprette vennskapelige forbindelser med andre land, i første rekke med asiatiske land. Jeg benytter anledningen til å be Dem om å framføre mine hjerteligste hilsener til det storslagne franske folket, som så iherdig kjempet for å stoppe krigen og gjenopprette freden i Indokina.

(14. desember 1954)

*) Den demokratiske fronten = den sosialistiske leir. (o.a.)

TALE VED SEREMONIEN FOR KRANSNEDLEGGELSE VED MONUMENTET OVER DE FALNE PATRIOTISKE

KJEMPERNE

Falne patriotiske kjempere!

Imorgen er det nyttårsdagen da våre landsmenn og arméen ønsker regjeringen velkommen tilbake til hovedstaden. På denne nasjonale høytidsdag sørger alle dypt over deres bortgang, dere som har ofret deres liv for fedrelandet og folket.

Som representant for folket, regjeringen og arméen framfører jeg respektfullt en hyldest til deres udødelige minne.

Dere er døde, men deres stordåd finnes dypt innprentet i hele landets og folkets hjerte.

Dere er døde, men deres heltemot har trengt dypt inn i sinnet og hjertet hos alle våre soldater og hele vårt folk i den målbevisste kampen for fred, enhet, selvstendighet og demokrati i hele landet.

Deres varme blod har gitt vårt ærerike nasjonalflagg en rødere farge. Deres rykte vil for alltid leve videre i historien.

Med noen stikker røkelse

vil jeg vise dere min sorg.

Patriotiske kjempere, deres minne vil alltid æres!

Lenge leve vårt storslagne vietnamesiske fedreland!

(31. desember 1954)

BREV TIL BØNDENE OG KADRENE OM DEN FRAMGANGSRIKE GJENNOMFØRINGEN AV JORDREFORMEN I NORD

To år har gått siden avslutningen av den seierrike motstandskrigen, den nordlige delen av vårt land er helt befridd fra kolonialismens lenker; nå begynner også bøndene i Nord å bli befridd fra føydalherrenes åk.

Nærmere ti millioner bønder har fått jord, titusenvis av kadre er lært opp på landet. Partiorganisasjonen, administrasjonen og bøndenes kommunale foreninger har måttet tilpasses og nyordnes.

Dette er en stor seier som åpner veien for våre bønder til å skape seg en tilværelse der det er sørget vel for deres behov for mat og klær. Det gir et verdifullt bidrag til den økonomiske gjenoppbyggingen og utviklingen, og til at den nordlige delen av landet konsolideres til et stabilt feste for kampen for å gjenforene vårt land.

Denne seieren er vunnet takket være partiets og regjeringens riktige politikk, de arbeidende bøndenes enhetlige kamp, arméens og folkets aktive støtte og kadrenes ofre og anstrengelser.

Ved denne anledning vil jeg som representant for partiet og regjeringen tilkjennegi min hengivenhet og:

gratulere våre bønder med seieren deres;

gratulere jordreformkadrene, de kommunale kadrene og aktivistene som har gjort store oppofrelser, overvunnet vanskeligheter og kjempet iherdig;

gratulere folket og arméen som aktivt har bidratt til den felles seier.

Jordreformen er et ledd i klassekampen mot føydalistene, en voldsom og hard revolusjon som får jorden til å skjelve. Dessuten har fienden i raseri drevet sabotasje. Et antall av våre kadre har ikke helt forstått politikken med jordreform eller ikke fulgt masselinjen; vår ledelse, partiets sentralkomité og regjeringen, har i blant savnet kontakt med virkelighetens krav og sett bort fra kontroll og oppmuntring. Alt dette har gjort at vi har begått feil og vist mangler ved gjennomføringen av jordreformen: hva angår forståelsen av landsbygdes enhet, kamp mot fienden, organisasjonens tilpasning, tilpasningen av skattepolitikken for jordbruket, osv.

(18. august 1956)

MIN VEI TIL

LENINISMEN

Etter første verdenskrig hanglet jeg meg fram i Paris, iblant som retusjør hos en fotograf og iblant som maler av 'kinesiske antikviteter' (made in France!). Jeg pleide å spre flyvesedler som avslørte de franske kolonisatorenes voldsdåder i Vietnam.

Den gangen støttet jeg Oktoberrevolusjonen bare instinktivt, jeg skjønnte ennå ikke hele dens historiske betydning. Jeg elsket og beundret Lenin fordi han var en stor patriot som befridde sine landsmenn - men jeg hadde ikke lest noen av hans bøker.

Grunnen til at jeg gikk inn i Frankrikes Sosialistiske Parti var at disse 'damer og herrer' - som jeg dengang kalte mine kamerater - hadde vist sympati for meg og for de undertrykte folkenes kamp. Men jeg forsto verken hva et parti var, eller en fagforening, eller hva sosialisme og kommunisme var.

Hete diskusjoner pågikk dengang i det sosialistiske partiets grunnorganisasjoner om partiet skulle bli i 2. Internasjonale, danne en to-og-en-halv-internasjonale, eller gå inn i Lenins 3. Internasjonale? Til å begynne med kunne jeg ikke riktig forstå hvorfor diskusjonene var så hissig. Revolusjon kunne man jo gjøre med annen, med to-og-en-halv eller med tredje Internasjonale. Hva tjente det da til å diskutere? Og første Internasjonale, hvor var den blitt av?

Hva jeg framfor alt ville vite - og akkurat det ble aldri diskutert på møtene - var: Hvilken Internasjonale stilte seg på kolonifolkenes side?

Jeg tok opp dette spørsmålet - det viktigste etter min mening - på et møte. Noen kamerater svarte: det er den tredje, ikke den annen Internasjonale. Og en kamerat ga meg Lenins "Teser om det nasjonale og det koloniale spørsmål" som var blitt utgitt av "l'Humanité".

Det var politiske termer i disse tesene som var vanskelige å forstå. Men ved å lese dem om og om igjen kunne jeg til slutt gripe hovedinnholdet i dem. Hvilken bevegelse, entusiasme, klarsynthet og tillit de innga meg! Jeg var så glad at jeg gråt. Skjønt jeg satt ensom på mitt rom, ropte jeg høyt som om jeg talte til en stor folkemasse: "Kjære landsmenn martyrer! Dette er hva vi trenger, dette er veien til vår frigjøring!"

Siden det hadde jeg full tiltro til Lenin og Tredje Internasjonale.

Tidligere under møtene i partiavdelingen hadde jeg bare hørt på diskusjonen; jeg hadde en vag tro på at alt var logisk, og jeg kunne ikke skjelve mellom hvem som hadde rett og hvem som tok feil. Men etter dette kastet jeg meg inn i debattene og diskuterte lidenskapelig. Til tross for at jeg stadig savnet franske ord til å uttrykke alle mine tanker, slo jeg ikke desto mindre med kraft i stykker alle anklager som ble rettet mot Lenin. Mitt eneste argument var: "Om dere ikke fordømmer kolonialismen, om dere ikke stiller dere på kolonifolkenes side, hva er det da for slags revolusjon dere har tenkt å gjøre?"

Jeg deltok ikke bare i møtene i min egen partiavdeling, men gikk også til andre partiavdelinger for å demonstrere 'min innstilling'. Jeg vil enda en gang nevne hvordan kameratene Marcel Cachin, Vaillant-Couturier, Monmousseau og mange andre hjalp meg til å utvide mine kunnskaper. Til slutt stemte jeg med dem på kongressen i Tours for at vi skulle gå inn i Tredje Internasjonale.

Til å begynne med var det patriotisme, og ennå ikke kommunisme, som gjorde at jeg fikk tillit til Lenin og Tredje Internasjonale. Trinn for trinn i kampen kom jeg, ved å studere marxismen-leninismen parallellt med deltakelse i praktiske aktiviteter, gradvis fram til at bare sosialismen og kommunismen kan befri de undertrykte nasjonene og det arbeidende folket over hele verden fra slaveri.

Både i vårt land og i Kina finnes det en legende om den vidunderlige "De Visers Bok". Når man står overfor vanskeligheter slår man opp i den, og finner en utvei. Leninismen er ikke bare en vidunderlig "De Visers Bok", et kompass for oss vietnamesiske revolusjonære og mennesker: den er også en strålende sol som lyser oss vei til endelig seier, til sosialismen og kommunismen.

(Artikkelen ble skrevet i april 1960 for det sovjetiske tidsskriftet "Østens problemer" til nittiårsdagen for V. I. Lenins fødsel.)

INTERVJU BEVILGET WILFRED BURCHETT,

KORRESPONDENT FOR DEN AMERIKANSKE AVISEN 'NATIONAL
'GUARDIAN' OG DEN ALGIRSKKE 'REVOLUTION AFRICAINE',

13. AUGUST 1963 (UTDRAG)

Spørsmål: Hvordan bedømmer De situasjonen i Sør-Vietnam akkurat nå?

Svar: En grusom krig føres mot våre landsmenn i Sør-Vietnam av Diem-regimet og amerikanske angripere. En hær på flere hundre tusen mann er blitt satt inn mot det sørvietnamesiske folket. Mer enn 12 000 amerikanske offiserer og soldater deltar i krigen, hundrevis av amerikanske fly og helikoptre ført av amerikanske piloter bomber og brenner daglig fredelige byer og ødelegger kornåkre og fruktavlinger med skadelige kjemikalier som spres fra lufta. I ledelsen for denne krigen mot folket står USAs generalstab i Saigon. Operasjonsplanene legges av amerikanske generaler, kampene ledes av amerikanske offiserer. USAs befal og tropper tar aktivt del i disse operasjoner. Forsøkene på å skjule dette ved å tale om 'rådgivere' kan ikke lure noen. Det er amerikanske piloter som ser ut bombemålene og slipper bombene og rakettenes, amerikanske soldater som retter inn artilleriet og avfyrrer det, og som, ofte med bajonettene, tvinger Diem-troppene til å ta livet av sine landsmenn.

Den USA-dirigerte militærpolitiske målsettingen går for tida ut på å drive hele Sør-Vietnams landbefolkning sammen i konsentrasjonsleire - befestete byer omgitt med piggtårnsperringer og vollgraver - som bøndene bare får forlate om dagen og da under overvåking av USA/Diem-tropper. Militæroperasjonene føres hovedsakelig for å tvinge bøndene sammen i de såkalte 'strategiske byene' - konsentrasjonsleirbyene. Sørvietnams folk kjemper imot og nekter å leve som slaver. Med enkle våpen som de lager selv, eller med våpen de har erobret fra undertrykkerne slår de igjen. For å øke presset på bøndene og for å tvinge dem til underkastelse ved hjelp av sult, har amerikanske fly nylig økt de voldsomme angrepene og ødelagt risavlinger og annen grøde med kjemikalier som spres fra lufta.

Folket er blitt tvunget til væpnet motstand. Representanter for alle samfunnslag er samlet i den Nasjonale Friggjøringsfronten som nå samordner og leder motstanden. Største delen av landet er nå befrikket fra Diems USA-ledete marionett-regime og styres i stedet av valgte komitéer som er en del av den Nasjonale Friggjøringsfronten. USAs og Diems kontroll er nå stort sett begrenset til byene og de strategiske riksveiene.

Spørsmål: Hva er de prinsipielle årsakene til den nåværende situasjonen i Sør-Vietnam?

Svar: Årsaken til den rådende situasjon er klar for hver og en som gransker fakta objektivt. Diem-regimet er en kunstig skapning av USAs regjering. Det har ikke og har aldri hatt støtte av Sør-Vietnams folk. Det er et føydalt, despotisk familieregime der all politisk makt og landets økonomiske midler ligger i hendene på familien Ngo. Det eksisterer bare fordi det er støttet av amerikanske våpen og dollars.

I Genève-avtalen av 1954 ble Sør-Vietnams folk garantert demokratiske rettigheter, ingen repressalier skulle forekomme mot patrioter som hadde kjempet for å befri landet fra den franske kolonialismen; alminnelige demokratiske valg skulle holdes innen to år for å legge grunnlaget for en fredelig gjenforening av landet. Disse bestemmelsene i Genève-avtalen, og mange andre, er grovt satt til side av Diem-regimet på direkte anmodning fra og med politisk og finansiell støtte fra USAs regjering. Fra 1955 ble det drevet en utryddelseskampanje mot alle de patrioter som hadde deltatt i motstandskrigen. Våre landsmenn forsøkte først å forsvare seg fredelig ved å kreve de lovlige rettigheter som Genève-avtalen garanterte dem. Den internasjonale overvåkings- og kontrollkommisjonen bekræftet ved undersøkelser på stedet at det hadde funnet sted masseutryddelser og bestialske tortur av uskyldige, hvis eneste 'forbrytelse' bestod i at de hadde deltatt i motstandskrigen mot de franske kolonialistene. Men kontrollkommisjonen stod maktesløs mot massakren, på samme måte som den var ute av stand til å garantere forberedelsene til de alminnelige valgene som skulle finne sted i 1956 for å gjenforene landet.

Først da titusener kaldblodig var blitt lemlestet og ytterligere hundretusener var blitt stuet sammen i Diem-regimets fengsler og konsentrasjonsleire, der de gikk en langsom død i møte, innså våre landsmenn i Sør at det ikke fantes noen annen utvei enn å gripe til våpen for å forsvare sine egne og sine familers liv. De stod overfor det grusomme valget mellom å gripe til våpen eller bli hensynsløst utslettet.

USAs direkte militære intervensjon siden slutten av 1961 har i høy grad økt lidelsene for vårt folk sør for den 17. breddegrad. Den har også styrket deres forsett om å utkjempe en om nødvendig langvarig motstandskrig for å kaste ut de amerikanske angriperne og gjøre ende på Ngo Dinh Diems føydal-fascistiske regime.

HO CHI MINH'S SVAR

TIL PRESIDENT LYNDON B. JOHNSON

Til Hans Eksellense Herr Lyndon B. Johnson,
President
USA

Deres Eksellense.

Den 10. februar 1967 mottok jeg Deres budskap. Dette er mitt svar.

Vietnam ligger tusenvis av kilometer fra USA. Det vietnamesiske folket har aldri gjort USA noe vondt. Men stikk i strid med de løfter USAs representant avga ved Genève-konferansen i 1954, har USAs regjering uten stans intervenert i Vietnam, den har innledet og intensifisert angrepskrigen mot Sør-Vietnam i den hensikt å forlænge landets deling og forvandle Sør-Vietnam til en ny-kolonial stat og en amerikansk militærbase. Med sitt flyvåpen og sine flåte-enheter har USA-regjeringen nå i over to år ført krig mot den Demokratiske Republikken Vietnam, en selvstendig og uavhengig stat.

USA-regjeringen har begått krigsforbrytelser, forbrytelser mot freden og menneskeligheten. I det sørlige Vietnam har en halv million mann fra USA og dets satellitland grepet til de mest umenneskelige våpen og de mest barbariske krigføringemetoder som napalm, giftige kjemikalier og gasser for å massakrere våre landsmenn, ødelegge avlingene og jevne byer med jorden. I det nordlige Vietnam har tusenvis av amerikanske fly sluppet hundretusenvis av tonn bomber som har ødelagt byer, landsbyer, fabrikker, veier, broer, diker og demninger, og til og med kirker, pagoder, sykehus og skoler. I Deres budskap beklaget De åpenbart lidelsene og ødeleggelsene i Vietnam. Får jeg da spørre Dem: Hvem har utført disse uhyrlige forbrytelsene? Det er USAs og satellitlandenes tropper. USAs regjering bærer det fulle ansvaret for den ytterst alvorlige situasjonen i Vietnam.

USAs angrepskrig mot det vietnamesiske folket er en utfordring mot landene i den sosialistiske leir, en trussel mot den nasjonale selvstendighetsbevegelsen og en alvorlig fare for freden i Asia og verden forøvrig.

Det vietnamesiske folket har en dyp kjærlighet til selvstendighet, frihet og fred. Men stilt overfor USAs angrep har det reist seg som én mann, uten frykt for offer eller vanskeligheter: det er fast bestemt på å fortsette motstandskrigen til det har vunnet virkelig uavhengighet, frihet og fred. Vår rettferdige sak får sterk sympati og støtte fra folkene i hele verden, deriblant store deler av folket i USA.

USA-regjeringen har begynt denne angrepskrigen i Vietnam. Den må også stoppe den. Det er den eneste veien til gjenoppretting av freden. USAs regjering må definitivt og uten betingelser stoppe sine bomberaid og alle andre krigshandlinger mot Den Demokratiske Republikken Vietnam, trekke tilbake alle utenlandske tropper fra Sør-Vietnam, anerkjenne Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront og la det vietnamesiske folket ordne sine egne anliggender. Slik er det grunnleggende innholdet i Den Demokratiske Republikken Vietnams firepunktsprogram, som omfatter hovedprinsippene og vedtakene i Genève-avtalen av 1954. Dette er grunnlaget for en riktig politisk løsning av Vietnamproblemet.

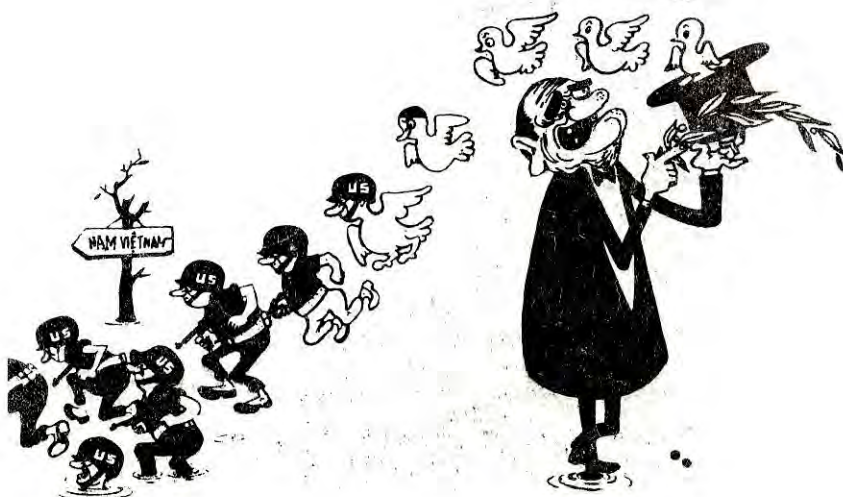
I Deres budskap foreslår De direkte samtaler mellom Den Demokratiske Republikken Vietnam og USA. Dersom USA virkelig ønsker disse samtaler, må De først av alt betingelsesløst stoppe bombetoktene og alle andre krigshandlinger mot Den Demokratiske Republikken Vietnam. Ikke før de amerikanske bombetoktene og alle andre krigshandlinger mot Den Demokratiske Republikken Vietnam betingelsesløst er innstilt kan Den Demokratiske Republikken Vietnam og USA påbegynne samtaler og diskutere spørsmål som angår de to partene.

Det vietnamesiske folket kommer aldri til å la seg kue med vold; de godtar aldri forhandlinger under bombetrusler.

Vår sak er absolutt rettferdig. Man kan bare håpe på at USA-regjeringen kommer til å handle fornuftig.

Høyaktelsesfullt

Ho Chi Minh

LANDSMENN I NORD OG SØR!

LA OSS ALLE KJEMPE TAPPERT I KAMPEN MOT DE AMERIKANSKE ANGRIPERNE,
FOR Å REDDE FEDRELANDET, FAST BESLUTTET PÅ Å SEIRE TIL SLUTT!

(Tale på møtet i Hanoi til minne om grunnleggelsen av den vietnamesiske folkehæren (22. desember 1944) og den landsomfattende motstandskrigen mot de franske kolonialistene (19. desember 1946).)

Kjære kamerater og venner!

I anledning årsdagene for grunnleggelsen av Folkehæren, og den landsomfattende motstandskrigen, er jeg en av dem som føler seg mest glade og stolte. Jeg føler det som om jeg var 20 år yngre. Jeg og noen kamerater ble av Partiet betrodd den ærefulle oppgaven å organisere, trene og lede Folkehæren vår for 23 år siden.

I begynnelsen var det bare noen få og små grupper partisaner med enkle våpen. Takket være Partiets marxistisk-leninistiske linje og den aktive støtten fra våre landsmenn, har hæren vår raskt vokst og gitt et viktig bidrag til maktovertakelsen i August-revolusjonen; og etter nesten 9 års motstandskrig beseiret hæren vår den profesjonelle kolonihæren i det ærerike slaget ved Dien Bien Phu. Idag har hæren vår en blodsbrot - de heltemodige væpnede styrkene som står under klarsynt lederskap av Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront. Disse væpnede styrkene er i ferd med å slå de 1 200 000 troppe-ene til amerikanerne og deres lakeier.

Et stort antall helter og heltinner og tapre soldater har trådt fram fra vår landsomfattende folkekrig mot de amerikanske imperialistene. Her er noen eksempler:

I Nord-Vietnam har mange avdelinger eldre heimevernsfolk, f. eks. i Thanh Hoa, skutt ned amerikanske fly. Mange heimevernsgrupper som utelukkende består av bondekvinner har også skutt ned amerikanske fly.

Spesielt bør nevnes den 19-årige Nguyen Thi Xuan fra Quang Binh-provinsen, som alene skjøt ned et U.S.-jetfly med 20 kuler fra infanterigeværet sitt. Noen av våre unge piloter har skutt ned opptil 7 amerikanske fly hver.

I Sør-Vietnam er nestkommanderende for Frigjøringshæren, Nguyen Thi Dinh, en kvinne. Ho Van Men, bare 13 år gammel, har ved hjelp av miner drept eller såret 75 amerikanere og satellitttropper i den østlige delen av Nam Bo.

Nguyen Thi Hanh, en fremragende kvinnelig partisan i Long An-provinsen, har bygd opp en sterk partisanavdeling og organisert over 300 angrep, som har resultert i at fienden har hatt store tap av soldater og våpen. Den 15 år gamle Kpa Ko Long fra Gia Rai-minoriteten, drepte eller såret 8 fiendtlige soldater bare ved hjelp av skjulte feller og pil og bue. Han er nå soldat og har æren for å ha drept eller såret mer enn 100 amerikanere og leietropper.

Det er mange slike historier, og de har vakt hele verdens beundring. Jeg tror det er riktig å rose slike helter, og vi kan med rette være stolte av dem.

Våre retningslinjer og vår politikk er korrekte.

Hele vårt folk er forent og beslutsomt, våre væpnede styrker er meget heroiske, og vi nyter godt av den helhjertete hjelpen fra broderlandene i den sosialistiske leir og den faste støtten

fra venner på fem kontinenter. Dette er grunnen til at vi kommer til å vinne, og at de amerikanske angriperne vil bli slått.

USAs fiasko er tydelig. Et tegn på den er det faktum at McNamara, en av de fremste for- kjemperne for angrepskrigen, er blitt tvunget til å gå av som landets forsvarsminister, og på denne måten er blitt en syndebukk for Johnson & co. Likevel har ikke de amerikanske imperialistene gitt opp sine angrepsplaner. Derfor må våre væpnede styrker og folket stadig oppnå større enhet og årvåkenhet, og rykke fram i forvissningen om nye seire og beslutsomt knuse alle fiendens planer.

Våre 31 millioner landsmenn i de to delene av landet, menn som kvinner, gammel som ung, må være 31 millioner tapre soldater, i beslutningen om å vinne endelig seier over de amerikanske angriperne og for å redde landet.

Ved denne anledning vil jeg på vegne av det vietnamesiske folk og regjeringen i Den Demokratiske Republikken Vietnam benytte anledningen til å takke folkene og regjeringene i broderlandene i den sosialistiske leir, folkene og regjeringene i vennligsinnede land, og verdens folk innbefattet progressive mennesker i De Forente Stater, som kjemper mot de imperialistiske angriperne og støtter det vietnamesiske folkets rettferdige kamp.

Jeg gratulerer på det hjerteligste våre væpnede styrker og folket, som tappert har båret alle prøvelser og ofre i den resolute kampen mot de amerikanske angriperne, for nasjonal frigjøring, og som har vunnet mange store seire i sin store oppgave å forsvare den nordlige delen av landet, frigjøre den sørlige, og gjenforene landet.

Til slutt ønsker jeg at alle våre kamerater og venner vil gjøre nye anstrengelser og vinne nye seire i det nye året.

(Vietnam Courier, 1. januar 1968)

NYTTÅRSBUDSKAP FRA PRESIDENT HO CHI MINH

Denne våren overgår langt de tidligere. Gode nyheter om seire kommer fra hele landet. La Nord og Sør tevle med hverandre i kampen mot de amerikanske angriperne.

Fram!

Den fullstendige seieren skal bli vår.

Ho Chi Minh

(Vietnam Courier, 1. januar 1968)

PRESIDENT HO CHI MINH'S APELL

I ANLEDNING AV 20. JULI

For fjorten år siden, etter den store seieren ved Dien Bien Phu, ble Genève-avtalen undertegnet. Den garanterer det vietnamsiske folkets uavhengighet, frihet, enhet og nasjonale suverenitet. I juli 1956 skulle vårt folk ha holdt almindelige valg, og fra den dagen av skulle vårt land ha vært fullstendig uavhengig, fritt, fredelig og gjenforent, og Nord og Sør skulle igjen ha blitt samlet til én familie.

Men de krigerske USA-imperialistene, som ikke viker tilbake for å bryte de forpliktelser de selv har påtatt seg, har på skjendig vis sabotert Genève-avtalen. De rigget opp den forræderske marionett-regjeringen og startet angrepskrigen i den sørlige delen av landet. Men de er blitt møtt med den mest heltemodige motstand fra våre patrioter og kjempere i Sør, og har lidd store tap. I et forsøk på å komme ut av den lammede stilling og den hengemyr de befinner seg i Sør-Vietnam, har de nå i vanvidd sluppet bomber og granater over Nord-Vietnam i over tre år. De har sabotert uavhengigheten, freden og nøytraliteten til Laos, og uten stans har de truet og provosert kongeriket Kambodja.

Den angrepskrigen USA fører i vårt land er en av de mest brutale i verdenshistorien. De amerikanske angriperne innbillar seg at de kan kue vårt folk med en hær på over en million mann, inkludert mer enn 500 000 amerikanske tropper, og med moderne våpenmakt. Men virkeligheten er akkurat motsatt. Våre tapre patrioter og kjempere i Sør, og hele det heltemodige vietnamsiske folket, har beslutsomt reist seg, millioner som én, kjempet med overlegent heltemot, knust alle fiendens militære og politiske planer, og vunnet større og større seire.

Siden tidlig på våren 1968, har motstands-krigen i Sør-Vietnam gått inn i en ny fase: våre patrioter og kjempere i Sør har gått til angrep over hele linjen og koordinerte opprør i landsbyer og byer. De har vunnet mange strålende seire, rystet USA, og slått fem kontinenter med spent forventning. Grunnleggelsen av Alliansen Av Nasjonale, Demokratiske Og Fredselskende Krefter er en stor seier for politikken med landsomfattende enhet for å bekjempe den amerikanske aggresjonen og redde landet, blottstille USA og dets lakeier ennå klarere som angriperne og forrædere, og øke deres isolasjon. I Nord-Vietnam er mer enn 3000 av de amerikanske angripernes fly skutt ned. Så: "Både Sør og Nord kjemper godt." USA-imperialistene lider stadig større tap, og vil uunngåelig gå sitt fullstendige nederlag i møte.

Men de uforbæderlige amerikanske angriperne er meget forherdet. I Sør-Vietnam fortsetter de å intensifisere krigen, setter igang ville angrep på byer og landsbyer, og legger store landområder øde, mens de samtidig fortsetter med sine sinnssyke bombe- og granatangrep mot de sørlige provinsene i Nord-Vietnam.

De amerikanske imperialistene er fremdeles uvillige til å innstille sin forbryterske angrepskrig, og ønsker stadig å beholde den sørlige delen av vårt land, i et forsøk på å forlenge delingen av vårt fedreland.

Ansikt til ansikt med denne alvorlige situasjonen må folket over hele landet fortsatt holde ut med og opptrappe sin motstandskrig mot den amerikanske aggresjonen og for fedrelandets redning. For uavhengighet og frihet er våre 31 millioner medborgere fast bestemt på å overvinne alle vanskeligheter og ikke frykte noe offer, fast bestemt på å kjempe og å vinne. USA-aggressorene blir drevet inn i en stadig mer defensiv stilling, lider stadig tyngre tap, og har løpt linen ut. De væpnede styrkene og folket over hele landet har initiativet og er på offensiven, og jo hardere de kjemper, jo større seire vinner de.

Våre landsmenn og kjempere i Sør, som er fast sammensveiset under Den Nasjonale Frigjøringsfrontens ærerike flagg, vil sikkert og visst kjempe enda hardere og vinne enda større seire.

Våre landsmenn og kjempere i Nord må uopphørlig øke sin aktpågivenhet, kjempe tappert, trappe opp sin innsats i konkurransen for å øke produksjonen, bekjempe fiendens ødeleggelseskrig, og stå klar til å knuse alle hans nye planer for opptrapping av krigen, og gi helhjertet støtte og hjelp til det blodige Sør, for på den måten å fullføre oppgavene til den store frontens store baktropper.

Sør og Nord har én vilje, hele vårt folk er fast bestemt på å kjempe, bestemt på å slå de amerikanske angriperne, frigjøre Sør-Vietnam, forsvare Nord-Vietnam, og gå fram mot landets fredelige gjenforening.

Vårt folk elsker fred, men bare når virkelig uavhengighet og frihet er oppnådd kan vi få virkelig fred. Vårt standpunkt er ytterst rettferdig og klart: når USA-imperialistene stopper sin angrepskrig mot vårt land, stopper bombingene av Nord-Vietnam, trekker tilbake alle USA- og satellitt-tropper fra Sør-Vietnam, og lar vårt folk i frihet til å ta seg av sine egne indre anliggender, vil det øyeblikkelig bli fred. Dette er hva vårt folk tar sikte på, og også det som ønskes av det progressive folket i USA, og de freds- og rettferdighetselskende folkene i hele verden. Den eneste måten å gjenopprette freden på, er å sende hjem alle troppene til De Forente Stater og satellittlandene! Vietnam for vietnameserne!

Vi, det vietnamsiske folket, fører den største motstandskrigen i vår historie. Rettferdigheten er på vår side. Vi har en fast og ukuelig vilje, vi er fast bestemt på å kjempe og vinne. Vi har den uslåelige styrken i landsomfattende enhet, og får sympati og støtte fra hele den framskrittssvennlige menneskeheten.

USA-imperialismen vil sikkert å

USA-imperialismen vil sikkert og visst bli slått!

Vårt folk vil sikkert og visst vinne seier!

Landsmenn og kjempere over hele landet, gå tappert framover!

(20. juli 1968)

TILLEGG

Vi lå i New York noen dager. Det var før første verdenskrig. En kveld gikk jeg til et masse møte i Harlem. Marcus Garvey talte. De svarte tilhørernes entusiasme gjorde et sterkt inntrykk på meg.

Dengang visste jeg ikke mye om politikk. Men jeg forstod at alle som lyttet var fattige folk, mennesker som ønsket å bli fri. Det ble samlet inn penger på møtet, og jeg så at mange ga sine siste slanter. Så jeg tømte lommene jeg også.

Jeg var ikke kommunist da, snarere en som søkte hjelp. Folk i Vietnam, blant dem min far, diskuterte hvem som kunne hjelpe oss å bli fri fra Frankrike. Noen trodde Japan ville hjelpe oss, andre trodde på England, og en del på USA. Jeg dro utenlands for å undersøke saken.

Det lå en skyskraper på nedre Manhattan, full av penger som rant inn og ut. Solskinnet nådde aldri ned dit hvor de fattige bodde, det ble stengt ute av den høye bygningen. Jeg forstod at det ikke var noen hjelp å hente der.

Senere så jeg det samme skille mellom høy og lav i London, og jeg innså at ingen av de rike ville støtte oss. Ville vi vietnamesere bli fri, måtte vi befri oss uten hjelp.

...

(Fra: 'Three talks with Ho Chi Minh';
Letter from China nr. 23 - 25, av
Anna Louise Strong, 8. januar 1965)

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en sammenslutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer spredd over hele Norge. Solidaritetskomiteen arbeider for å spre kunnskap om hva som virkelig skjer i Vietnam, og søker også å gi en nærmere analyse av årsaken til Vietnam-krigen og andre frigjøringskriger. Dessuten er innsamlingen til FNL gjennom frigjøringsfondet for Vietnam en viktig oppgave. Alle som er enige i komiteens hovedparoler og vil arbeide aktivt for Vietnams folk, kan bli medlem av en av Solidaritetskomiteens lokalavdelinger. Solidaritetskomiteen har sekretariat i Oslo, med adresse: Idunsgt. 5, Oslo 1. Tlf: 20 76 84

FRIGJØRINGSFONDET FOR VIETNAM

Noe av det viktigste vi her i Norge kan gjøre for å hjelpe det vietnamesiske folket, er å samle inn penger til FNIs arbeid og kamp, gjennom Frigjøringsfondet for Vietnam. De innsamlete midlene blir sendt uavkortet til FNL, og det er ikke knyttet noen betingelser til anvendelsen av pengene. Til nå er det samlet inn over 25 tusen kroner.

**for
vietnam**

For Vietnam er Solidaritetskomiteens organ for å spre informasjon om og analysere den politiske og militære situasjonen i Vietnam og i det øvrige Sør-Øst-Asia. For Vietnam selges nå i 10 000 eksemplarer, og kan bestilles fra Solidaritetskomiteen.

Foruten For Vietnam utgir Solidaritetskomiteen også studiesirkler, brosjyrer, enkeltpublikasjoner, osv. om forholdene i Sør-Øst-Asia.

Et støtteabonnement på "For Vietnam" og de spesialheftene som sendes ut kan tegnes for kr. 10,- pr. år. Bestillinger sendes til Solidaritetskomiteens postgirokonto nr. 20 29 81. MERK TALONGEN "FOR VIETNAM"!

**SPESIALABONNEMENT PÅ "FOR VIETNAM" OG
ALLE TILLEGGSSKRIFTER UT 1968 og 1969
KR. 15,-**

POLITISK MÅLSETTING FOR DEN NORSKE SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM vedtatt på landsmøte den 8. og 9. juni 1968

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk
løsning fra den imperialistiske mili-
tæralliansen NATO, og for brudd på de
forbindelser som knytter Norge til den im-
perialistiske blokk.

Komiteen har disse hovedparolene:

1. FULL STØTTE TIL FNL!
2. USA UT AV VIETNAM!
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!
4. NATO UT AV NORGE!

Den norske Solidaritetskomiteen for Vietnam
vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med
det vietnamesiske folk, som i frigjørings-
fronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske
Republikken Vietnam kjemper for nasjonal
uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre na-
sjonale frigjøringsbevegelser som kjemper
mot utbytting og ufrihet.

DELTA I VIETNAMARBEIDET PÅ DITT HJEMSTED! **HENVEND DEG TIL NÆRMESTE SOLIDARITETSKOMITE:**

ALTA
Reidar Helgesen
Elvebakken
9500 Alta

ARENDAL
Bernhard Halvorsen
Stensåsvn. 36
4800 Arendal

ASKER GYMNAS
Peter Fredriksen
Parkvn - Gullhella
1370 Asker

ASKER
Knut Rønning
Gjellum Terrasse 15
1380 Heggedal

BERGEN

Bergenskomiteen
for Vietnam
Postboks 2827
5001 Bergen

FYLLINGSDALEN FNL
Anna Lise Schanke
T. Nermannsvn. 35
5033 Fyllingsdal

SENTRUM FNL
Egil Ertesvaag
Hatlebergv. 308
5000 Bergen

SØNDRE BYDEL FNL
Johan Susmann
5087 Hordvik - Åsane

LAKSEVÅG FNL
Wenche Iversen
Kringsjåvn. 58
5031 Laksevåg

SØR-ØSTRE FNL
Kjell Bernstrøm
Gimlevn. 89
5000 Bergen

BODØ
Steinar Ansnes
Langåsen 22
Bodø - Rønnevik

BÆRUM
Pål L. Bergersen
Heimdalsvn 22
1342 Jar

FREDRIKSTAD
Thorbjørn Olsen
Leiegt. 4
Lisleby pr. Fr.stad

GUDBRANDSDALEN
GYMNAS
T. Rudihagen
Gudbrandsdalen gymnas
Gudbrandsdalen

HAMMERFEST
Odd S. Karlsen
Bybo 314
9600 hammerfest

HARSTAD
Halo Hafsoe jr.
"Nordlys"
9400 Harstad

HAUGESUND
Kåre Johannes Foldøy
Smørsund
pr. Stangesund

KOLBOTN
Gunnar T. Hansen
Bragesv. 8
1412 Sofiemyr p.å.

LEVANGER
John W. Pedersen
Levanger Lærerskole
7400 Levanger

LILLEHAMMER
Annar Holm
2600 Lillehammer

LILLESTRØM
Knut Edvardsen
Barlivn. 4
2010 Strømmen

LUNDE
Roar Huseby
3749 Lund - Telemark

LØRENSKOG
Arne Pettersen
Sorlisvingen 10
1470 Lørenskog

MO I RANA
Tor Erik Hansen
Lyngheim 4
8600 Mo I Rana

MOLDE
Iver G. Gjelsteinsli
Molde Gymnas
6400 Molde

MOSS
Kim Brandstrup
Melløsvn. 24c
1500 Moss

NADDERUD
Knut Hellerud
Bankvn. 10b
1340 Bekkestua

NARVIK
Magne Mortensen
Brugt. 6a
8500 Narvik

NEDRE EIKER
Knut Skaug
Krokstadelva
3020 Nedre Eiker

OSLO
Oslo-utvalget for
Vietnam
Idungst. 5 Oslo 1
Tlf.: 20 76 84

KRISTIANSAND S
Sverre Tjerdal
Sømskleiva 10, Randesund
4600 Kristiansand S

PORSGRUNN GYMNAS
Ove Lunde
Ekrevn. 2
Ekanger st.

RØROS
Øystein Pettersen
Røros 99
7460 Røros

SAGDALEN
Svein Endresen
Bergsvn. 5
2010 Strømmen

SANDEFJORD
Arne Granerød
Damsvn. 11
3200 Sandefjord

SKIEN
Torbjørn Borgerås
Stensrød
3700 Skien

SLEMMESTAD
Rolf Johansen
Postboks 157
3470 Slemmestad

STAVANGER
Egil Engebretsen
Marieno-alléen
4000 Stavanger

STRINDA GYMNAS
Kjell Tangen
Klostergata 74 b
Trondheim

TROMSØ
Inger Graff
Stalheim 8
9000 Tromsø

TRONDHEIM
Finn Fluge
Betonglab. NTH
Trondheim

KOMITEEN AV 27. MAI
Einar Lundemo
Haldensgt. 19
Trondheim

VADSØ
Arne Hansen
Amtmannsgt. 56
Vadsø

VARDØ
Odd Lundgren
Nordre Lauggt.
Vardø

ÅLEN
Arvid Bårdstu
7484 Reitan st.
Sør-Trøndelag

ÅLESUND
Leikny Åsen
Postboks 66
Ålesund

ÅS
Jørgen Stenersen
Ås

STØTT DET SEIRENDE VIETNAMESISKE FOLKET!

FRIGJØRINGSFONDET

Adr: Idunsgt. 5, Oslo 1.

Post

Giro

20 50 32

